

DOKÁŽEME VYUŽÍT PŘEDVOLEBNÍ ČAS?

Počátkem dubna nás pan prezident přestal napínat a sdělil nám termín podzimních voleb do Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky – 20. a 21. října. V KSČM jsme s přípravou na tyto volby začali již na sklonku loňského roku na jednáních členských schůzí. Následovaly městská a krajská nominační konference, které projednaly návrhy na zpracování volebního programu a kandidáty k zařazení na volební listinu Jm kraje. Volbu kandidátů následně beze změny schválil Ústřední výbor na svém březnovém zasedání. V současné době vrcholí příprava volebního programu strany.

Jeho konečné znění schválí ÚV na červnovém zasedání, přičemž je uvažováno, že bude schválen jako otevřený dokument, aby do něj bylo možno doplnit případné náměty občanů. Připravovaný VP je členěn do 6 kapitol a má mít rozsah zhruba 6 stran. Současně je připravován určitý koncentrát VP – Stručný volební manifest KSČM pro volby 2017. Především pro kandidáty bude zpracována rovněž argumentační verze, budou schválena i předvolební hesla.

Městský výbor se v současné době zabývá zpracováním konkrétní podoby volební kampaně strany v rámci našeho města. Ta bude zahájena prezentováním schváleného volebního programu koncem června. Základní organizace ani jednotliví členové však nemusí na tento okamžik čekat. Již nyní je třeba promýšlet postupy, jak by měl každý z nás přispět k zajištění co nejlepšího volebního výsledku strany. Pro nás v Brně je to úkol o to závažnější, že díky zařazení brněnského kandidáta soudruha Václava Fišera existuje po 11 letech reálná možnost, že Brno bude mít opět svého poslance – komunistu. Toho je možno docílit jedině konkrétní agitační prací každého komunisty pro získání co nejvyššího počtu hlasů pro kandidátku KSČM s využitím preferenčních hlasů. Je tedy zapotřebí připravit se na to, že bude třeba hovořit s lidmi, vysvětlovat naše postoje, poskytovat uspokojivé odpovědi na aktuální otázky.

Bude především na jednotlivých členech, jak ve svém okolí představí náš „malý“ volební program, aby jej co nejvíc voličů mohlo vzít za svůj, aby se s ním ztotožnili. Stejně tak to bude i s interpretací našich předvolebních hesel. Svou roli zde samozřejmě musí sehrát i naše Echo i webové stránky. Za příklad argumentace ze strany městského výboru může sloužit i nedáv-

né veřejné shromáždění, na kterém byla hodnocena práce našich zastupitelů města i jednotlivých městských částí. Zásadní tedy bude orientovat naši aktivitu navenek.

Uvědomme si, že odpovědný volič své rozhodování nebude mít jednoduché, svým způsobem nemá z koho vybírat. To se pochopitelně netýká tzv. skalních voličů. Obecně se dá říct, že tradiční volební strany jsou „profláklé“, neboť jejich minulé volební programy lze chápat jako účelové pouze pro potřebu voleb, kdy chyběla alespoň snaha o jejich naplnění. Celá řada voličů se stále nezbavila falešného pohledu na KSČM. Bude na nás, jednotlivých členech, vysvětlovat, že komunisté není totéž co totalita. Musíme se odpovědně připravit na to, jak přesvědčit voliče, dát jim jednoznačnou odpověď na otázku proč volit komunisty, působit proti předpojatosti vůči komunistům vysvětlováním toho, co bylo dobré (bytová politika, doprava, přístup ke vzdělání, zdravotnictví ...) a nevidět jen to špatné. Současně je bezpočet často fatálních a protinárodních chyb, jichž se dopustila vládnoucí garnitura po roce 1989 bez ohledu na to, kterou stranou byla reprezentována.

V tomto smyslu je třeba vzít v úvahu, že většina občanů není spokojena se současným stavem společnosti. Je třeba zdůrazňovat, že slovo komunistická není pouze v názvu naší strany, i když si to někteří radikální voliči, i na základě některých konkrétních kroků našich poslanců myslí. Bude třeba zdůrazňovat ta témata volebního programu, která nám rozhodně nikdo neukradne, naopak budou pouze naše: hlavní musí být akcent na mír, který kapitalismus v žádném případě není schopen zajistit, revize církevních restitucí, kritická reflexe NATO a EU, rozdílné zdanění chudých a bohatých a další. Je potřeba zdůrazňovat, že současná politická reprezentace měří dvojím metrem, ať už jde například o Klausovu amnestii či prodej bytů občanům v Brně. Aktuálním tématem v Brně musí být i odmítnutí vstřícného postoje brněnské radnice k sudetskému landsmanschaftu.

Zatím uveřejněné předvolební průzkumy ukazují na jednoznačné vítězství hnutí ANO 2011. ČSSD naopak dělá vše pro to, aby se (bez našeho přičinění) umístila až za komunisty. Bude třeba vysvětlovat, co mohou občané od vítězství hnutí ANO očekávat: plnou podporu úspěšných, tj. bohatých na úkor *všech* ostatních. V tom je třeba současně nutno vidět i zvýšený odliv zisku vytvořeného našimi pracujícími do zahraničí. Vítězné hnutí ANO rozhodně nebude mít zájem zdanit vysoké příjmy a korporace, potřebné prostředky radši získá snížením sociálních výdajů. Prostě naplní své heslo, že je třeba řídit stát jako firmu.

Je na nás, abychom voliče přesvědčili, že stát je třeba řídit jako rodinu!

Současně musíme voličům ukázat, že mainstream občanům předkládá a bude předkládat celou škálu zástupných témat ve snaze odpoutat jejich pozornost od těch zásadních.

Aleš Růčka

Komise ideově výchovné práce MěV KSČM v Brně

srdečně zve na **DISKUSNÍ ČTVRTEK,**

který se uskuteční **18. května 2017 v 17 hodin** na MěV KSČM v Brně, Křenová 67, sál v 2. poschodí.

Téma: "MAJÍ NAŠE DĚTI BUDOUCNOST?"

Úvodní slovo: RNDr. Miroslav PROKEŠ,
člen rady Světového sociálního fóra

BYTOVÁ POLITIKA MĚSTA BRNA 2014 - 2018 A VOLEBNÍ PROGRAM „KSČM PRO MĚSTO BRNO“

V oblasti bydlení se dnes potkáváme s naprostou negací dosavadní bytové politiky, která stála na dlouhodobě platných strategických dokumentech. Nejostřeji se popření stávajících postupů projevilo u **prodeje obecních bytových domů a bytů** podle Pravidel platných od roku 2007, která se opírala o vyhlášku města Brna z roku 1996. „Pravidla prodeje“ byla v dubnu 2015 zastupitelstvem zrušena v **rozporu s principy veřejné správy**. Tím padly i všechny již městem učiněné nabídky prodeje bytových domů nájemníkům, přestože již vstoupili do smluvních vztahů zajišťujících jim úvěr na úhradu podílu na kupní ceně a jménem založených družstev nabídky přijali. Tito nájemníci většinou nakonec ustoupili od záměru domáhat se plnění soudně a užívané byty do vlastnictví získali, byť za výrazně jiných podmínek. Vedení města ignorovalo – kolikrát ještě – odborné vyjádření, že NOZ umožňuje uplatnění mimořádné ceny při tvorbě pravidel prodeje domů a bytů (§ 492) a obec tím neporušuje příkaz péče řádného hospodáře. Město působí jako (veřejnoprávní) korporace, která je tvořena osobami, tj. občany města Brna (kategorie „společenství občanů“).

Další „charakteristické“ kroky současné koalice v oblasti bydlení:

- **Postup při prodeji obecního bytového fondu:**
„Prodávat pouze domy, zanedbané natolik, že náklady na opravy převyšují nájemné za období 15 let!“
„Pokud nájemce nepřistoupí na nabídky města a byt zůstane nájemním, rozhodne město, zda od prodeje odstoupí nebo zda zvolí jiný způsob prodeje!“
Prostředky, které nájemník nastřádal a které město nepoužilo při zanedbávání potřebných oprav, si tedy město ponechává jako bonus pro sebe. Tíží devastace způsobené nečinností města má nést budoucí majitel bytu.
- **Koncepce bydlení města Brna** (v prosinci 2015):
Startovací byty pro osoby po ukončení studia a mladé rodiny chce budovat a pronajímat s příslibem budoucího prodeje *„za nákladové ceny dostudovaným VŠ jako motivaci k rozhodnutí zůstat ve městě s cílem omlazení Brna“*.
Chybí vysvětlení, proč by právě tyto noví nájemníci měli získávat byt do vlastnictví za zvýhodněných podmínek, které jsou údajně nepřijatelné pro stávající nájemníky – dlouhodobé občany města.
- **Problematika sociálního vyloučení:**

Stále se něco děje

Hned následující den, co jsme opustili park na Moravském náměstí, kde jsme společně oslavili Svátek práce – 1. máj, sem nastoupili dělníci. Již za týden, když jsme 8. května u památníku se sochou rudoarmějce vzdávali čest a vyjadřovali poděkování a vděk hrdinům Rudé armády a jejich spojencům za osvobození nejen Československa od německého fašismu jsme mohli vidět první výsledky pracovní aktivity v parku.

Přímo proti rudoarmějci, který vztyčenou paží dává povel k zastavení palby, vyrostla konstrukce, která má připomínat kdysi zde stávající Německý dům! Ano ten Německý dům, který bude navždy spojován především s posledním desetiletím své existence. Ten Německý dům, který bude českými občany navždy vnímán pouze jako skutečná bašta německých vojáků a příslušníků Hitlerjugend, představitel nacismu a symbol zla.

Obrátil se na mne jeden soudruh, který se mi svěřil, že neví co si počít. Byl totiž jedním z těch, kteří se v srpnu roku 1945 podíleli na bourání Německého domu a teď ho někdo postaví znovu! A že přemýšlí, zda ho nemá jít opět zapálit. To však jistě není správné řešení. Já sám si myslím, že nad celou záležitostí by se měli zamyslet právníci. Podle mého názoru není vyloučeno, že se v uvedené souvislosti (vzhledem ke skutečnosti, že Německý dům v Brně je vnímám především z pohledu 30. a 40. let minulého století) může jednat o porušení zákona ČR, konkrétně § 260 trestního zákona (*propagace fašismu a hnutí směřujících k potlačení práv a svobod skupiny obyvatel*).

Alaš Růčka

Projekt **„Rapid re-housing“** za účelem návratu bezdomovců do bytů nezaručuje dlouhodobou udržitelnost. Nezajišťují dostatečnou kapacitu a přitom zhoršují situaci v běžném režimu obecních bytů, protože byty jsou poskytovány na úkor standardních žadatelů. Městské části proto logicky nemají pro tento projekt pochopení a v řadě případů se příliš nezabývají řešením vztahů s neplatiči, kterým také může vyhovovat, že se přechodem pod „program“ zbaví svých dluhů. Proč se neřeší sofistikovanější postup města a městských částí u tzv. neplatičů, kteří jsou z obecního bydlení systematicky vylučováni?

Projekt se v Brně nehodlá příliš zabývat ani důrazem na pracovní zapojení sociálně vyloučených osob, ani požadavkem na vyrovnání dluhů, kvůli kterým byli někteří městskou částí „nekompromisně“ vystěhováni. Takže město volí „s péčí dobrého hospodáře“ nákladnější postup prostřednictvím projektu podporovaného EU.

- Režim tzv. **sdíleného bydlení**, které začíná na Zámečnické ulici ve velkých bytech k tomu upravených. Stávající organizaci sdíleného bydlení bude zapotřebí upravit podle získaných poznatků i s ohledem na standardní postupy.
Nově do režimu sdíleného bydlení má zájem vstoupit **Úrazová nemocnice v Brně**, která tak bude poskytovat ubytování pro své sestry.
- Popírá smysl **půjček na provedení oprav bytu či domu** odsouhlasených správcem fondu bytové výstavby, když spojuje uznání nezavinění nedodržení termínů pouze s prominutím smluvní pokuty, ale trvá na **odejmutí prostředků na opravy**.
- Návrh **Pravidel pronájmu obecních bytů**, která mají postihnout celou škálu forem pronajímání, byl předložen v listopadu 2016. Podařilo se souborem připomínek pozastavit přípravu těchto Pravidel, protože původní návrh byl chaotický a nerespektoval potřebné zásady (například souběh zvyšování nájemného na základě normativu ministerstva se zvyšováním na základě inflace). Návrh **zasahuje do rozhodování městských částí**, avšak neřeší adekvátně sociální bydlení, dostupné bydlení či sdílené bydlení.
- Bizarní je myšlenka, že město by mělo vytvořit systém propagace, **aby občané (zbytečně) neusilovali o řešení své nové situace** (úmrtí partnera, finanční situace) **požadavky na změnu bytu**, který užívají.

Taková „bytová politika“ je pravým opakem toho, co má veřejná správa v oblasti bydlení vykonávat. Takže současná politická garnitura odkládá zpracování strategických dokumentů a přitom přehlíží a nerespektuje dokumenty platné.

Také **Sdružení nájemníků je proti likvidaci nájemního bydlení**, zejména pokud se jedná o výprodej obecních bytů, a považuje za žádoucí zachovat, udržovat a případně obnovovat obecní bytový fond jako základ bytové politiky veřejné správy.

Dříve platná Pravidla prodeje jsme chápali jako cestu k optimalizaci rozsahu bytového fondu tak, aby zaručoval optimální prostor pro aktivní bytovou politiku města. K tomu měly směřovat i výčty domů, které město prodá a které si ponechá – jak jsem prosadil již v roce 1996. K dočerpání tohoto seznamu domů určených k prodeji mělo dojít v minulém roce.

K tomu, aby město vyvážilo situaci ve věci vysoké poptávky na odkoupení obecních bytů, je potřeba se vypořádat se současným paradoxem, kdy je nájemné v obecních bytech vnímáno jako výrazně vyšší, než náklady na byty ve vlastnictví uživatele a navíc je na libovůli příslušných rad městských částí bez ohledu na ekonomické podmínky. **Příjmy z nájemného** za užívání obecního bytu jsou lákadlem pro čerpání v rozpočtu městských částí na jiné (i když chvályhodné) účely. Proto budeme nadále prosazovat, aby stanovení nájemného v obecních bytech nebylo odvozováno mechanicky (např. jednotně podle katastrálního území), ani na základě libovůle (rozhodování rady městské části), ale aby výše nájemného byla kvalifikovaně odvozována na základě ekonomicky zdůvodněných podkladů. Zisk generovaný z nájemného obecních bytů má sloužit primárně rozvoji bytového fondu obce.

Pavel Březa, člen komise bydlení Rady města Brna

ZASTUPITELÉ HODNOTILI

Na 10. dubna pozvali komunističtí zastupitelé města i jeho jednotlivých částí občany Brna na shromáždění, na kterém je seznámili se svým podílem na rozvoji města v uplynulém pololetném volebním období. Přinášíme text úvodního vystoupení zastupitele města i městské části Brno-střed a předsedy MěV KSČM v Brně s. Martina Říhy.

Sliby chyby tak by se dala charakterizovat současná vláda na magistrátu. Již jsme za polovinou volebního období a slib jak dá hnutí ANO město do pořádku vzal za své. Zavzpomínejte se mnou co vše slibovali.

Postavíme stadióny – tento slib zůstává jen zbožným přáním a budeme rádi, když se podaří připravit stavbu Atletické haly. Při této investici se nevyvarovali chyb a přešlapů. Netransparentní směna pozemků a kontroverzní posudek na nemovitost Leitnerova 7 v Brně, kdy cena byla stanovena na základě nepravdivých údajů. Znalec dům řádně neviděl a nezjistil například, že je v domě opravená střecha. A co víc, cena nemovitosti byla znehodnocena o bourání a uskladnění sutí. A tak si „investoři přijdou na své“. Vzpomeňte se mnou, když se měly doprodávat bytové domy nájemníkům, v těchto domech dělala koalice na čele s lidovci vše pro to, aby občanům prodala domy co nejdražší. Nabízí se otázka: Jak to myslí s občany stávající koalice? Občanům bude měřit přísným metrem a podnikatelským subjektům v různých brýlích? Ano, tak jednájí s obyčejným občanem.

Slibovali nám všem jak bude pořádek ve městě. I po dvou letech, kdy nás po delším časovém úseku zaskočila zima, jsme mohli sledovat jak jsou operativní. Koše přetékají, zvláště v centru města a je to vizitkou vlády Žít Brno.

Žalostný stav je v přípravách velkých investičních akcí. Současná koalice dodělává akce připravené bývalým vedením Magistrátu. Připomenou byl to primátor Onderka, a zbytek jaksi odvájí čas. Místo toho se dostáváme do stavu, kdy se spotřebovávají uspořené peníze na různé dotační programy neziskovým organizacím. Tak zvané se projíždají a investice jsou v nedohlednu. Město potřebuje dokončit mnoho dopravních staveb, rekonstruovat byty, inženýrské sítě a zkvalitnit MHD. Chybí řádná vize budoucnosti, místo toho si hrajeme dětské hry jak by mělo město

Proč je plán mobility do roku 2050 jen nereálnou utopií?

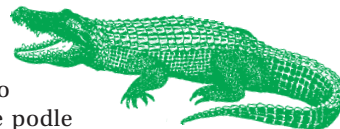
V poslední době se v Brně dějí procesy, které mohou negativně ovlivnit životy většiny občanů, kteří zde žijí. Jedná se hlavně o aktivity spojené s činností vedoucí k vytvoření takzvaného plánu mobility do roku 2050.

Jeho hlavním ideovým motivem je vnutit lidem představu, že do 30 let klesne v Brně osobní automobilová doprava o polovinu a lidé budou jezdit hlavně na kole nebo chodit pěšky. Nejsmutnější je, že jeho tvůrci těmto nápadům slepě věří a neberou v úvahu, že svět se nemění jen podle představ zelených utopistů.

Zdá se, že tento plán nebere v úvahu prudké stárnutí populace, kdy v roce 2050 bude velká část Brňanů v důchodovém nebo předdůchodovém věku. Už vidím, jak se budou tisíce našich starších spoluobčanů pod dohledem zelených aktivistů marně snažit překonávat vzdálenosti v kopcovitém terénu Brna na bicyklu nebo pěšky. Také mi nedochází, jak chtějí pánové Hollan nebo Ander zabránit lidem v pořízování automobilů? Zakázat jim to nemohou, ale je pravdou, že podmínky pro jejich klidný život se snaží narušit už dnes, což vidíme na příkladu připravované rekonstrukce ulice Štefánikova.

Tvrzení, že prioritou plánu mobility je i rozvoj MHD je při bližším pohledu sporné. Již v dnešní době je centrum v ranní a odpolední špičce velmi zahuštěné, a pokud by se více lidí mělo přepravovat po městě v MHD, tak hrozí její kolaps, protože více šalin se do ulic Brna již nevejde. Jak chce pan Hollan rozšiřovat síť MHD jinde než na okraji města, když neuvažuje o jejím vedení pod povrchem? To je jen jedna z mnoha otázek, na kterou nám plán mobility do roku 2050 nenabízí uspokojivé odpovědi.

Jiří Hráček

vypadat, což nás stojí mnoho veřejných prostředků. A to je podle nás špatně! O budoucnosti by měli rozhodovat opravdoví odborníci. Měli by současně reflektovat názor veřejnosti a co hlavně, ohleduplnost k životnímu prostředí. Město musí být vyváženo ve všech funkcích.

Několik příkladů zpackaných investic a nedokonalé přípravy - zastávka na Údolní: realizace cca 3 roky a cena zhotoveného díla překročí dvojnásobek rozpočtové ceny. U této památky hrozilo i odpamátění! Janáčkovovo divadlo: Výběrové řízení na zhotovitele skluz cca jeden měsíc. Realizace a dokončení v nedohlednu. JKC realizace koncertního sálu v nedohlednu. Rekonstrukce budovy Tržnice Zelný trh - náklady překročeny řádově o dvě desítky milionů korun! A tak by se dalo pokračovat. A ještě vzpomenu rekonstrukci Milady Horákové – ještě v době záruky musely být vyměněny poklopy u kanalizačních šachet! Tak funguje dozor investora.

Ale k práci komunistických zastupitelů. Aktivně přistupujeme k projednáváním bodům v zastupitelstvech. Na začátku období jsme prosazovali rekonstrukci velkého městského okruhu v ulici Poříčí, která odstranila již havarijný stav tak významné dopravní tepny. Aktivně přistupujeme k revitalizaci zeleně v městě Brně. Za příklad uvedu rekonstrukci parku vnitroblok Zahradnická, Poříčí, Křídlovická a Ypsilantiho. Od začátku jsme byli v čele příprav, projednávání s veřejností až po vlastní realizaci. Pokračujeme i dál například v našem hledáčku je park na ulici Dvorská. Tyto záležitosti prosazujeme napříč politickým spektrem a daří se nám to.

Významně jsme přispěli k řešení stravování sociálně slabých dětí ve školách. Prosadili jsme úhradu obědů z rozpočtu obce pro tyto děti. Není nic radostnějšího než pomoci těmto dětem k tomu, aby se mohli v klidu a s plným bříškem soustředit na výuku. Je to jen střípek toho co můžeme udělat v této společnosti, která diferencuje sociální rozdíly mezi občany této země. My víme co by bylo východiskem, jen by jsme potřebovali větší důvěru od vás občanů. Nejsme ani pro tzv. pokusy na lidech sociálně inženýrství, které nám předvádí vedení radnice se svým Rapid Re-hausingem. Utrácí se peníze daňových poplatníků pro různé neziskové instituce a k těm potřebným se dostává minimum, ale co víc, pomáhá se pouhému zlomku potřebných lidí. My jasně říkáme, že pomoc si zaslouží všichni, ale s podmínkou, že chtějí společnosti něco za tuto pomoc vrátit!

Jsme si vědomi, že městu Brnu chybí nová územně plánovací dokumentace. Je chybou současné reprezentace, že je líknává k tomuto tématu pod vedením zelených a pana náměstka, který to má v gesci! My komunisté jsme aktivní v přístupu a tlačíme na dokončení procesu tvorby Územního plánu města Brna. V souvislosti s tím jsme odmítali nesmyslné hlasování v referendu o přesunu Železničního uzlu Brno. Všem nám je jasné, že odsunutí nádraží k řece je šancí pro další rozvoj města, jen někteří aktivisté tento rozvoj nechťejí a dělají různé pod pásovky! Nazval bych to ekoterorismem, který jde k tíži všech slušných lidí. Náš názor je konzistentní a nádraží chceme u řeky. Náš názor jistě doloží tak dlouho slibovaná studie proveditelnosti! Nabízí se několik nevysvětlených otázek proč je tak dlouho tajena, zda by její výsledek ohrozil něčí přání. Vize dopravy nám chybí a koalice nás chce přesvědčit o tom, že lidé budou chodit pěšky. Zbaví se svých aut. Odpověď je jasná nezbaví. Město se neobejde bez podpovrchové kolejové dopravy a musí na to být připraveno. Nárůst obyvatel ve městě plánovaný koalici na hranici půl milionů již takto organizovaná MHD nebude umět přepravit. Chce to opravdovou vizi techniků a odborníků!

Věřím, že nám, zde přítomným není lhostejná budoucnost města. Chceme město přívětivé pro občana, zdravé životní prostředí. Dopravní obslužnost a občanskou vybavenost považujeme za prioritní.

Redakce Echa

PROHLÁŠENÍ ÚV RKSM(B)

K ZATČENÍ JEJÍHO ČESTNÉHO PŘEDSEDY ALEXANDERA BATOVA

9. května 2017 během veřejných akcí na počest 72. výročí Velkého lidového vítězství nad fašismem v ulicích Moskvy byl neoprávněně zadržen policií člen Ústředního výboru Ruské komunistické dělnické strany, části KSSS, člen ruského Národního přípravného výboru XIX. světového festivalu mládeže a studentstva a čestný předseda Revolučního komunistického svazu mládeže - RKSM(b) Alexander Batov.

Náš soudruh byl zadržen za šíření protifašistických letáků, jejichž obsah odsuzoval spekulování s Velkým vítězstvím ruskou buržoazní mocí. Dnes, 10. května bylo oznámeno, že soudruh Batov byl odsouzen na 7 dní odnětí svobody ze smyšleného důvodu – údajně za neuposlechnutí policie.

Ústřední výbor Revolučního komunistického svazu mládeže odsuzuje represivní opatření ruské policie proti občanům, kteří uplatňují své demokratické právo kritizovat úřady! Ústřední výbor RKSM(b) také požaduje okamžité propuštění našeho soudruha Batova z vězení!

Vyzýváme všechny soudruhy v Rusku i v zahraničí, kteří nejsou lhostejní, aby protestovali proti neoprávněnému uvěznění Alexandra Batova a požadovali jeho okamžité propuštění!

ANTIFAŠISMUS NENÍ ZLOČIN, STEJNĚ JAKO KRITIKA BURŽOAZNÍ VLÁDY!

СВОБОДА ПРО АЛЕКСАНДЕРА БАТОВА!

ÚV RKSM(b)

10. května 2017

(překlad KSM, kopie rozšiřovaného letáku)

Мы широко празднуем День Победы над фашизмом. Так почему в России:
- в Ростовской области стоит памятник служившему в Вермахте атаману Краснову?
- Путин носит цветы на могилу идеолога фашизма Ильича?
- власти Питера устанавливают памятную доску Маннергейму - одному из организаторов блокады Ленинграда?
- фашистские организации вроде «Борис Сорокин» открыто терроризируют граждан при попустительстве властей?
- Питер собирается разграбить и поработить полимира в интересах владельцев крупнейших германских корпораций (IG Farben, Klupp, Siemens и др.), но разве не были многомиллионные доллары владельцев крупнейших российских корпораций нас сегодня грабят поборами и рабски эксплуатируют на работе? Разве не за наш счет живут все эти Миллеры, Вассильберги и Ротенберги?
Наше дело хозяева России разделяют ценности тех, кто тогда был по ту сторону фронта. Они прикидываются патриотами, но это не их победа!
В Великую Отечественную люди поднялись не просто за Родину, но за Советскую и социалистическую Родину, в которой человек труда не раб, а хозяин.
Не пора ли нам снова подняться за такую Родину?
Для объединения людей труда в единую силу, способную бороться с угнетением, создан Российский Объединенный Трудовой Фронт - РОТ ФРОНТ.
Заходите на сайт rotfront.su.
Пишите на moscow@rotfront.su,
звоните по тел. (499)150-68-40,
(916)557-21-14.
Присоединяйтесь к общей борьбе!

Dopis KSM velvyslanectví RF v ČR ohledně zatčení komunisty soudruha Alexandra Batova

Vážený pane první tajemníku,
podle informací naší partnerské organizace v Rusku RKSM(b) byl dne 9. května v Moskvě, v době oslav vítězství nad fašismem, zatčen soudruh Alexander Batov (Mironov), čestný předseda RKSM(b). Dne 10. května byl odsouzen k sedmidennímu odnětí svobody. Důvodem k zatčení a odsouzení Alexandra Batova mělo být údajně neuposlechnutí výzvy policisty.

Alexander Batov na ulicích Moskvy rozdával letáky, jejichž obsahem byla kritika znevažování vítězství ve Velké vlastenecké válce některými současnými představiteli Ruské federace. Text letáku obsahoval zásadně antifašistické argumenty a upozorňoval na postupný smír s původci fašismu, který stál život mnoho desítek milionů občanů Sovětského svazu i dalších zemí.

Soudruh Batov je náš osobní přítel. Je to člověk mírné povahy. Nepovažujeme za pravděpodobné, že by jakýmkoliv způsobem páchal výtržnosti.

Věc považujeme za velice vážnou také z toho důvodu, že je členem Ruského národního přípravného výboru pro letošní Světový festival studentstva a mládeže v Soči. Jelikož jsme si vědomi napjatého vztahu mezi vládou Ruské federace a Světovou federací demokratické mládeže z důvodu neshod kolem příprav Světového festivalu mládeže a studentstva, máme obavy, aby motivem zatčení nebyly důvody politické, nebo dokonce pokus o zastrašování.

Považujeme za nepřijatelné, aby byl náš soudruh perzekuován za svobodně vyjadřování politických názorů a to tím spíše, že se jedná o názory protifašistické.

Z výše zmíněných důvodů Vás žádáme o poskytnutí informací, které by nám napomohly rozptýlit naše obavy.

Dne 12.5.2017

Ústřední rada KSM, z.s.

(zdroj: www.ksm.cz)

Rekonstrukce Kino Art

Budovu Kina Art v Cihlářské ulici čeká v letošním roce rozsáhlá rekonstrukce. Kino bude od května do září působit v prostorách bývalého lihovaru v Pekařské ulici. Dočasný kinosál poskytne místa pro 60 diváků a veškeré technické zázemí na nejvyšší možné úrovni.

Přechodné působiště v tzv. sociálním reaktoru Distillery umožní kinu nejen pokračovat v programu, a to včetně premiérových titulů, ale kino bude součástí širšího multifunkčního kulturního prostoru, který postupně nabídne svým návštěvníkům také kavárnu, pražírnu, pekárnu, bakeshop a coworkingový prostor. Kino Art bude dramaturgicky pokračovat ve svém programu. Nepřerušit se ani nabídka tematických projekcí a projekcí s hosty. Vstupné zůstane zachováno ve výši 120 Kč, studenti a senioři budou mít obvyklou slevu 30 korun. Spolu s kinem se přestěhuje také zavedená Galerie Art, která je výjimečná právě svým napojením na kino a kinosál.

Výběr lokality komentuje vedoucí Kina Art Milan Šimánek: „Zvažovali jsme i jiné lokality. Distillery nám však nabídla nejen prostor, který se dá dobře transformovat na kinosál, ale také do určité míry již funkční zázemí. Vynikající je poloha v centru města a dostupnost MHD. Na letní posezení po filmovém zážitku je místní dvůr úplně ideální. Současně máme dobrý pocit z toho, že naše akce fakticky pomůže zafinancovat a uvést do plného provozu podle nás jeden z nejzajímavějších rozvíjejících se projektů v Brně.“

Otevření Kina Art v novém, provizorním působišti bylo naplánováno na 17. května. Návštěvníci se mohou těšit na občerstvení, hudební produkci a představení kinosálu. Kromě slavnostního otevření připravují společně týmy Kina Art a Distillery také program pro Brněnskou muzejní noc, která se koná 20. května. V plánu jsou také koncerty, vernisáže a zapojení v rámci Dnů architektury a Brno Design Days.

did

DO RINGU NASTOUPILA TĚŽKÁ VÁHA

Po ukončení předsednictví v Akademii věd ohlásil Jiří Drahoš zájem o funkci prezidenta republiky. V Právu 1. dubna 2017 předložil své představy.

Měli bychom mít výkonnou profesionální armádu a zvýšit výdaje na obranu, tak jak jsme se zavázali v rámci NATO. Pochybuje o zavedení školného na vysokých školách, k čemu by bylo, školy by dostaly méně ze státního rozpočtu. Deset dní v nemocnici by pro důchodce znamenalo tisíc korun, což je pro ně hodně peněz. V současné chvíli by vládu s účastí KSČM nejmenoval. Ale neví, jaká bude situace v roce 2021, jestli se uvnitř KSČM něco nestane, nezmění jejich názory na řadu věcí (*na co jasnovidec spoléhá, na změnu názvu, na změnu v postoji k NATO?*). Respektuje KSČM jako parlamentní stranu, v tomto smyslu s ní nemá problém. Jako člověku, který prožil část života za socialismu (*tedy nikoliv v komunismu, jak tvrdí mnoho „znalců“ minulosti*), vadí, že se KSČM dostatečně a důrazně nedistancovala od některých věcí, které se tehdy staly. Ve stanovách KSČM je napsáno, že je to demokratická strana, ale jemu toto prostě vadí (*spojuje hrušky s jablky*). Komunisté by se od těchto věcí měli velmi důrazně distancovat, jejich situaci by to výrazně zlepšilo (*již mimořádný sjezd KSČ v prosinci 1989 se k minulosti jasně vyjádřil*). Pokud by jednal jako prezident s čínskou stranou, určitě by otázkou lidských práv zmínil, ale je otázka, jaký by to mělo dopad. Je zastáncem toho, že když někdo něco ukradl a zloděj byl nakonec zjištěn, pak má ukradený majetek vrátit (*kdo našemu lidu vrátí to, co bylo po listopadu 1989 ukradeno, rozdáno za pakatel, zdevastováno?*). Vyrovnání s církvemi považuje za správné. Novoroční projevy by vrátil na 1. ledna. Českou bezpečnost si nedovede představit bez zajištění naším členstvím v NATO, je tam navíc náš člověk, takže pokud by vedení NATO dospělo k názoru, že tady mají být umístěna vojska, pak by o tom jako prezident vážně přemýšlel. Důvod zatím není, ale dovede si představit, že by mohl nastat (*pěkně se představil, přívrženci knížete Karla mají koho volit*).

V rozhovoru v televizi řekl, že prezident by měl být kultivovaný, nemluví prostě, není na veřejnosti ožralý, nevnímá svou funkci jako prostředek pomsty, člověk, který nemá rudou nebo jinou pochybnou minulost, který nekrade ani pera, ani nic jiného. Názory pana Ovčáčka ho nezajímají, nereaguje na ně.

Luboš Dobrovský (1932), signatář Charty 77, bývalý ministr obrany a náš velvyslanec v Moskvě, má zcela jiné názory než Jiří Drahoš. Pořad ČT 24 Historie.cs byl 1. dubna 2017 věnován návštěvě M. S. Gorbačova u nás v roce 1987. Lidé prý ho nadšeně vítali v domnění, že přináší svobodu, ale byli zklamáni, protože na tiskové konferenci G. Husák hovořil o plodné výměně stanovisek a hotovo tučet. Později M. S. Gorbačov řekl, že pokud by došlo k pohybu v naší společnosti, sovětská vojska tehdy u nás přítomná

Karel JANIŠ

by nezasáhla, což podle Dobrovského připomíná L. I. Brežněva z prosince 1967, když A. Novotnému řekl: Eto vaše dělo a nevměšoval se do tehdejší situace u nás. Existuje vzpomínka, že M. S. Gorbačov měl říci, že sovětská vojska by zasáhla, pokud by se čs. vláda pokusila potlačit demonstrace po 17. listopadu 1989 – kdoví, zda se tak vyjádřil.

A Luboš Dobrovský k určitému údivu dvou účastníků pořadu, historiků, řekl, že návštěvu M. S. Gorbačova musíme chápat v souvislostech s dnešní politikou Vladimíra Putina, zcela nedemokratickou, pronásledující odpůrce režimu. A při jednáních s Reaganem došlo k dohodě, že si SSSR ponechá rakety s krátkým a středním doletem a tím prý M. S. Gorbačov připravil k dnešní velmocenské politice Vladimíra Putina. Řekl, že se cítí osobně ohrožen a neví si rady. Ani slovo o působení Jelcina, který spolu s tehdejšími prezidenty Běloruska a Ukrajiny ukončil existenci SSSR a vedl vývoj v Rusku v zájmu globálního kapitalismu. Nenávisť k V. Putinovi se vyjadřoval s plnou silou, hledal výrazy pokud možno slušné. V těchto postojích není sám. Jefim Fištejn v rozhovoru na ČT 24 dne 4. dubna 2017 byl ve výročí poněkud mírnější. Petruška Šustrová (1947) měla největší obavy, aby při zjišťování pachatelů teroristického útoku v petrohradském metru Putinův režim nepro následoval odpůrce režimu (*jak ti asi litují, že se nepodařil Majdan v Rusku a Bělorusku, to by jásal*).

A pokud jde o další zájemce o podnájem na Hradě, vyjádřil se v Právu 1. dubna 2017 ministr kultury Daniel Herman. Poděkoval desítkám, snad stovkám lidí, kteří ho v této věci oslovili, velice si toho váží. Ale necítí

tuto chvíli jako výzvu. (*Co když KDU-ČSL poté, když senátní veterán Petr Pithart odmítne kandidovat, nepostaví jako kandidáta právé Daniela Hermana? To by Bernd Posselt zajásal.*) V tuto chvíli je Daniel Herman rozhodnutý kandidovat v Praze do Poslanecké sněmovny (*v domněni, že bude pokračovat jako ministr kultury, jen se STAN získat deset procent*).

Stejně těžkou váhou je předseda ODS Petr Fiala (1964), který na ČT 24 dne 4. dubna 2017 si stěžoval, že naše vláda se ho nezeptala na jeho názory, pokud jde o naši zahraniční politiku ve vztahu k Evropské unii, ta drzost (*na rektory Masarykovy univerzity v Brně máme „štěstí“ - Petr Fiala, Jiří Zlatuška a ten současný, hudební vědec, se vznášejí společně s rektorem Univerzity Karlovy nad vším a hlavně nad prezidentem republiky, kterého mají v „oblíbě“*).

7. dubna 2017 vstoupila do ringu další těžká váha, tentokrát celosvětového měřítka. Toho dne dal americký prezident příkaz vyslat na 60 raket na základnu syrské armády, z níž byl údajně proveden letecký útok sarinem v syrské provincii – 100 obětí, 400 raněných. Televize několikrát denně přinášela záběry s oběťmi. První muž na světě dal najevo, kdo je pánem světové politiky a demonstroval sílu. Stalo se tak v době jednání s čínským prezidentem, jemuž dal najevo, že pokud neusměrní raketovou politiku KLDLR, USA ji vyřezí samy. K břehům KLDLR již směřuje flotila USA. Co bude dál, ptají se s obavami komentátoři události. Poukazují, že nebyly v Iráku nalezeny zbraně hromadného ničení, což byla tehdy záminka k útoku na Irák. I dnes je viník známý – Asad a Rusko ho podporuje, což je podle Marjanoviče a Vondry ostuda a hanba – viz ČT 24 10. a 11. dubna 2017.

V Brně máme království

Nikoliv jako způsob řízení věcí veřejných, ale jako království opuštěných továren, proluk, železničních tratí, bývalých vojenských prostor. Celková rozloha tohoto království je 353 hektarů. Magistrát města Brna má v soupisu celkem 125 takových případů, nejvíc v městské části Brno-střed – 31.

Obnovit k různým účelům se podařilo 88 míst o rozloze 186 hektarů. Mezi nejznámější patří Vaňkovka v podobě nákupního střediska a výstavních prostor. Stovky bytů byly postaveny na břehu Svitavy v prostoru bývalých jatek mezi ulicemi Masná a Křenová. Odtud za druhé světové války odjížděli Romové do koncentračních táborů. Na místě garáží na Křídlovické ulici vyrostl dům s pečovatelskou službou, v nevyužitě proluce na Veveří je moderní sál Sono Centrum a z vyhořelého kasina u hlavního vlakového nádraží je velký obchodní dům Letmo.

Opuštěná místa jsou většinou dědictvím po éře *Brno Manchesterem monarchie*. Vysoká koncentrace textilních manufaktur kolem ulic Cejl, Dornych a Křenová, které se postupně proměnily ve velké továrny, v nichž nacházely práci tisíce mužů a žen, přestaly v 90. letech vyrábět a areály chátrají a tvoří neprostopnou hradbu. Věc kompli-

kuje skutečnost, že vlastnictví pozemků patří mezi několik soukromých vlastníků.

Nebyl též změněn územní plán Brna z roku 1994, v němž uvedené prostory jsou určeny pro výrobu. Největší prolukou je Jižní centrum, prázdná pláň o rozloze přes 100 hektarů od vlakového nádraží přes Svratku směrem do Komárova a Heršpic, kterou protíná několik železničních tratí. Její další osudy komplikuje fakt, že dosud nebylo rozhodnuto, zda vlakové nádraží bude přesunuto na jih či nikoliv.

Zbouráním prostor Vlněny byla promarněna možnost, která mohla být architektonickou jedinečností. Půdorysy továren mohly být využity i na bydlení. Budou tu postaveny kanceláře, o něž několik let nebyl zájem ve zbouraných objektech přes tabule K pronájmu! Ty nově postavené přijdou na tři miliardy korun během výstavby v příštím desetiletí.

Karel Janiš

ZÁVĚREČNÉ POZNÁMKY K BRNĚNSKÉMU ODBORNÉMU SEMINÁŘI

Nelze opomenout, jak papežové římsko-katolické církve posuzují dění ve světě.

Papež Pius IX. (1792, 1846-1878 papežem 32 let) vydal v roce 1864 *Syllabus moderních omylů*, v němž odmítl ty směry, které byly v rozporu s učením církve. Papež odsoudil racionalismus, liberalismus, panteismus, socialismus a komunismus. Podle názoru široké veřejnosti šlo o vyhlášení války moderní civilizaci. Podobně bylo negativně posuzováno vyhlášení papežské neomylnosti na 1. vatikánském koncilu v roce 1870, které vyvolalo námitky i u části biskupů na koncilu. Byl však potvrzen papež jako první mezi ostatními biskupy a vysvětleno, že jde o papežskou neomylnost ve věcech víry a mravů. A k nim se papežové vyjadřovali zejména v encyklikách, v nichž se obraceli k představitelům církve, k věřícím i k světové veřejnosti.

Papež Lev XIII. (1810, papežem 1878-1903) položil v encyklice *Rerum novarum - Nových věcí* z roku 1891 základy sociální nauky církve. Odvolávají se na ni a navazují na ni další papežové. V úvodu encykliky papež uvedl, že „*Smutné postavení dělnictva volá o pomoc, neboť byly zrušeny staré cechy, na jejich místo nepřišlo žádné jiné ochranné opatření ... dělníci upadli do rukou nelidskosti zaměstnavatelů ... zlo zhoršila žravá lichva ... lidé hrabiví se jí dopouštějí napořád ... hrstka majetných a bohatců vložila na jeho jho téměř otrocké na nesmírné množství proletářského lidu*“. Papež se ovšem jasně vymezil proti řešení, které nabízel socialismus – dělnictvu by nepomohl, bylo by nespravedlivé k jednotlivcům i k rodinám, socialismus by rozvrátil společenský řád a domnělá rovnost by nebyla ničím jiným než stejnou bídou a stejně nedůstojným postavením všech bez rozdílu. Práce nesmí být hodnocena jako pouhé zboží, protože je projevem lidské osobnosti a pro velkou většinu je jediným zdrojem obživy. Proto výše mzdy musí být stanovena podle požadavků spravedlnosti a slušnosti. Soukromé vlastnictví dává člověku sama příroda a stát je v žádném případě nesmí zrušit. Při jeho užívání ve vlastní prospěch musí být dbáno i zájmů druhých lidí. Cílem a úkolem státu je podle Lva XIII. zajistit uskutečnění obecného blaha v pozemském řádu. Stát musí být činně přítomen v hospodářském životě a musí chránit práva všech občanů, především potřebných, k nimž patří dělníci, ženy a děti. Povinností státu je také starat se účinně o zlepšení životní úrovně pracujících. Dělníkům přísluší přirozené právo sdružovat se ve spolky a svazy, ať již čistě dělnické nebo složené z dělníků a zaměstnavatelů – ti mají uspořádat své vztahy podle zásad lidské solidarity a křesťanského bratrství. Proto jak svobodná soutěž ve smyslu liberálním, tak i třídní boj ve smyslu marxistickém jsou podle Lva XIII. protipřirozené a neslučitelné s křesťanským pojetím života. **Papež Jan XXIII.** (1881, papežem 1958-1963) konstatoval, že encyklika *Rerum novarum* je plným právem nazývána „*Magna Charta*“ hospodářského a společenského obrození nové doby.

Papež Pius XI. (1857, papežem 1922-1939) vydal v roce 1931 encykliku *Quadragesimo anno - Po 40 letech*, s podtitulem *O vybudování společenského řádu a jeho zdokonalení*. Papež v úvodu zdůrazňuje, že navazuje na encykliku Lva XIII. z roku 1891 a považuje za nutné ji vysvětlit a doplnit z hlediska změných poměrů doby. Papež objasňuje pravomoc církve v oboru sociálním a hospodářským, kterou církev má, podrobněji vymezuje poměr mezi hospodářstvím a morálkou, zdůrazňuje individuální a sociální stránku majetku, na kterou nelze zapomenout. Vysvětluje, pokud stát smí a pokud nesmí zasahovat do vlastnických práv. Papež upozorňuje, že i práce i kapitál při výrobě jsou nutné, ale ani kapitál,

Karel JANIŠ

ani práce nesmějí žádat plný výnos práce jen pro sebe. Každé rozdělení musí dbát na potřeby obecného blaha. Papež konstatuje, že postavení

dělnictva se zlepšilo, ale nesmírné množství proletářů na jedné straně a na straně druhé obrovské jmění poměrně malé skupiny úžasných bohatců je krajně spolehlivým důkazem, že bohatství tak hojně zjednané v našem věku „*industrialismu*“ není rozděleno správně a že různé třídy lidstva na něm nemají takového podílu, jakého by mít měly. Záchrana z této neblahé situace je podle papeže možná jen tehdy, získají-li proletáři jmění prostřednictvím spravedlivé mzdy z hlediska životních potřeb dělníka a jeho rodiny, hospodářského stavu podniku a potřeb obecného blaha. V rámci reformy institucí a mravů musí být překonán třídní boj, přivádět k rozvoji svorná práva stavů ne podle toho, zda na trhu práce patří k té či oné třídě. Správný hospodářský řád nemůže být ponechán volnému zápasu sil, ale sociální spravedlnosti a sociální lásce. Papež uvádí, že kapitalismus od vydání encykliky Lva XIII. pronikl na všechny strany a zasáhl do hospodářského a sociálního života, bohatství se soustřeďuje v rukou několika málo lidí, volná soutěž zničila sama sebe a místo ní byla nastolena hospodářská diktatura, nezakrocené dychtění po nadvládě, hospodářský život se stal neskutečně tvrdým, bezcitným a ukrutným. Tento stav se promítá i do boje o trojí moc – o vlastní hospodářskou diktaturu, o dobytí moci nad státem a zápolení mezi státy.

Papež uvádí, že i socialismus se od doby Lva XIII. změnil, rozštěpil se mezi dva hlavní proudy: jeden směr se řídí do komunismu, jenž učí nejostřejší třídní boj a úplné zničení soukromého vlastnictví. Těchto cílů sleduje otevřeně. A když se zmocní vlády, je neuvěřitelný a příšerný, jak ukrutně a nelidsky jedná. Svědkem jsou zhouby a trosky, jimiž komunismus zaplavil širé kraje východní Evropy a Asie. Umírněnější je směr, který si podržel jméno „*socialismus*“. Hlásá, že nemá program uskutečňovat násilnostmi, zeslabuje a tlumí požadavek třídního boje a odstranění soukromého vlastnictví. Socialismus zabočuje a jaksi se blíží k pravdám, na nichž vždycky neochvějně trvala křesťanská tradice – názory tohoto socialismu se v leccems velmi blíží požadavkům křesťanských reformátorů společnosti. Papež považuje i umírněný socialismus za nepřijatelný. Na rozdíl od křesťanského učení se domnívá, že lidské soužití je zřízeno jediné pro pozemský život. Nikdo nemůže být zároveň řádným katolíkem a opravdovým socialistou.

Papež Pius XI. vydal v březnu 1937 dvě encykliky. První *Mit brennender Sorge - S úzkostlivou starostí* s podtitulem *O postavení katolické církve v Německu* konstatuje způsoby pronásledování katolíků od roku 1933 a vyjadřuje nesouhlas s praxí nacistické vlády, která na prvé místo postavila rasu, německý národ a násilí proti odpůrcům. Vláda šíření encykliky zakázala. Ilegálními cestami se text dostal do Německa i katolíky u nás, kteří ji distribuovali.

Druhou encyklikou byla *Divini redemptoris - Zaslíbení Vykupitele* s podtitulem *O bezbožeckém komunismu*. Jako smutné dědictví prvotního hříchu zůstal podle papeže na světě boj mezi dobrem a zlem a starý pokušitel nikdy nepřestal svádět lidstvo svými podvodnými sliby. Proto během století stíhal převrat až po revoluci našich dnů, která takřka všude řádí nebo vážně hrozí vybuchnout. Celé národy jsou v nebezpečí, že upadnou v barbarství ještě horší, než byla ta, v němž se brodila největší část lidstva při příchodu Vykupitele. Papež za toto ne-

(Dokončení na straně 7)

**PŘIPADÁM SI JAKO KOSMONAUT,
TAKY ČEKÁM KDY POLETÍM.**

ZÁVĚREČNÉ POZNÁMKY ...

bezpečí považuje bolševický a bezbožnický komunismus, jehož cílem je povalit sociální řád a rozdrtit do základu křesťanskou kulturu. Nauka komunismu má svůj základ v Marxově učení, podle něhož existuje jediné hmotné se svými slepými silami a ta se vývojem stala rostlinou, zvířetem a člověkem. I lidská společnost není ničím jiným než jedním z projevů a forem hmoty, která se vyvíjí ke společnosti bez tříd, v níž není místa pro Boha, není rozdíl mezi duchem a hmotou, mezi duší a tělem, není života duše po smrti a naděje v posmrtný život. Komunismus zbavuje člověka svobody, odnímá mu důstojnost, neuznává nějakou nadřazenost a autoritu zřízenou Bohem, ani autoritu rodičů, snižuje manželství a rodinu na libovolné a občanské zařízení. Společnost, opírající se o takové hmotné základy, by se stala kolektivitou, jejímž jediným úkolem by byla výroba statků prostřednictvím kolektivní práce – ta by ujařmila jednotlivce. Komunismus je soustava plná bludů, která je šířena dovedně z jednoho ústředí přizpůsobující se poměrům u různých národů, letáky, revuemi, kinem, divadly, rozhlasem, školami i univerzitami. Obsáhlým výkladem nauky církve v této encyklice papež připomíná výzvu Lva XIII. kněžím, aby šli k dělníkům, doplňuje ji v tom smyslu, aby šli zvláště k chudým dělníkům a vůbec k chudým, a pokud k nim nejde kněz, stanou se snadnou kořistí hlasatelů komunismu.

Papež Pius XII. (1876, papežem v letech 1958-1963) výnosem z 1. července 1949 zakazoval katolíkům spolupracovat se stranami a organizacemi spolupracujícími s nimi pod hrozbou sankcí i exkomunikací z církve. V encyklikách dalších papežů jsou vždy odmítavé postoje k marxismu, i když ne v takovém rozsahu na úrovni encykliky Pia XI. z března 1937.

Pozn.:

Texty encyklik vydaly Vysoká škola politická ÚV KSČ a Sekretariát pro věci církevní ministerstva kultury v 70. a 80. letech 20. století. Jedině z těch možno dnes vycházet.

★ ŠLI PŘED NÁMI

Emanuel Klíma – 115. výročí narození

Narodil se 17. května 1902 v početné rodině truhláře v Napaředlích. Po studiu na učitelském ústavu v Kroměříži učil v Brumově u Uherského Brodu a v Ostravě.

V roce 1923 vstoupil do KSČ a stal se tajemníkem KSČ v Užhorodě, v Mukačevě, na V. sjezdu KSČ členem ÚV KSČ, v roce 1935 poslancem Národního shromáždění a tajemníkem KSČ v Brně. Řečnil na mnoha schůzích, psal články do stranického tisku a spoluorganizoval protifašistická shromáždění občanů.

Po Mnichovu byl členem 1. ilegálního ústředního vedení KSČ, organizoval činnost organizací, vydávání Dějin VKS(b), psal do ilegálního Rudého práva. Po zatčení 13. února 1941 volil o den později dobrovolný odchod ze světa, aby při výsleších neprozradil spolubojovníky v boji s nacisty.

Miloš Krásný – 75 let od smrti

Narodil se 1. listopadu 1909 v rodině českého krejčovského dělníka v Berlíně. Po otcově smrti se rodina odstěhovala do Mnichova Hradiště, vyučil se krejčím a aktivně působil ve Svazu komunistické mládeže v Praze. Po jeho rozpuštění v roce 1936 byl u založení Svazu mladých a patřil k neaktivnějším členům v celostátním měřítku i v Brně.

Po Mnichovu spoluzakládal Národní hnutí pracujících mládeže a po jeho rozbití okupanty Komunistický svaz mladé generace. Jedno z jeho prvních jednání se konalo v chatě na Kníničské přehradě. Od března 1941 byl v čele organizace a od června 1941 byl členem 2. ilegálního vedení KSČ. Po zatčení 27. října 1941 a výsleších byl 30. května 1942 popraven v Praze-Kobylisích.

kj

KOALICE SE PROBLÉMY ŘEŠIT NESNAŽÍ

Jákykoliv podstatný problém města Brna už viditelně nemají chuť ze zákulisí dokonale ovládaní koaliční zastupitelé dotáhnout do zdárného konce. Úspěšná magistrátní taktika Strany zelených udržuje při životě neproduktivní handrkování o nepodstatných věcech, jen aby koalice vydržela na svých radničních postech do konce volebního období. To je názor opozičního zastupitele města Brna za KSČM Daniela Boreckého, který na tiskové konferenci předložil některé tomu odpovídající doklady:

Např. na minulém jednání Zastupitelstva města Brna primátor požadoval schválit svůj prý kompromisní návrh na zpracování pokynů pro další pokračování ve tvorbě již dlouho státem i občany požadovaného budoucího územního plánu města. To přesto, že nebylo rozhodnuto, v čem a jak mají tvůrci podle pokynů pokračovat. Následné hašteření členů městské samosprávy nedospělo k rozhodnutí, zda při kompletaci strategického dokumentu mají tvořit územní plán od základu zcela nový nebo naopak navázat na již od roku 2012 rozpracovávaný koncept územního plánu.

“Zastupitelé sice schválili, že odborné orgány města budou pracovat na pokynech pro zadání. Opět jsme se ale nedostali k podstatě – stanovit, kde lokalizovat tři nosné pilíře budoucího územního plánu Brna. Zastupitelům za Stranu zelených se tím opět bravurně podařilo schválit zdržovací postup, že Brno si počká až na stanovisko Jihomoravského kraje v rámci upřesňování již schválených Zásad územního rozvoje kraje, které bude zveřejněno nejdříve až v posledním čtvrtletí příštího roku, tedy v roce komunálních voleb. Do té doby tak budeme jen přemýšlet, nechávat zpracovávat další a další posudky, projektovat do zásoby a utráčet za to miliony korun, přitom pro faktické řešení palčivých problémů neuděláme nic“, konstatoval politikařením naštvaný zastupitel Borecký.

Konšely svého města naopak pochválil za požadavek na navýšení finančního podílu městské části u projektu novostavby Mateřské školy Sýpka, která vyrostle i s finančním příspěvím Městské části Brno-sever. V této souvislosti osvětlil koncepčně nedořešený stav, při němž některé brněnské městské části nemají v podstatě na nic peníze a jiné je sice mají, ale nevědí, do kterých statutem schválených povinností je vydat dříve.

„Jsou i takové městské části (např. Brno-sever), které svoje finanční prostředky takto neutrácejí. Šetří si je a při jakémkoliv příležitosti pouze natahují ruku k magistrátní kase, aby z ní vydýndaly další peníze pro tuto městskou část,“ popsal počínání komunálních politiků komunistický zastupitel Borecký. (vž)

KLUB ČESKÉHO POHRANIČÍ spolu s dalšími vlasteneckými organizacemi zve všechny vlastence v sobotu 20. května 2017 na PROTESTNÍ SHROMÁŽDĚNÍ OBČANŮ proti dezinterpretaci odsunu Němců z Brna

Program:

od 13,00 hod. položení kytic u památníku prezidenta T. G. Masaryka na Komenského nám. (před LF MU),
krátké proslovy;
13,45 – 14,00 individuální přesun na Moravské náměstí;
14,00 – 15,00 prohlídka makety Německého domu,
připomínka jeho úlohy v historii Brna;
15,00 – 16,00 individuální přesun na Mendlovo náměstí;
16,00 – 18,00 očekávání návratu účastníků „Pochodu smíření“,
protest proti této provokaci.

Nebudte lhosejní!

Přijďte vyjádřit nespokojenost s jednáním brněnské radnice!

BRNO VZPOMÍNALO A SLAVILO

I. MÁJ – SVÁTEK PRÁCE

Báseň o Leninovi ke 100. výročí VŘSR v podání herce Ilji Kreslíka uvedla oslavu Svátku práce na sluncem zalitým parku na Moravském náměstí v Brně.

Více než tři stovky naslouchajících oslovil předseda MěV KSČM v Brně Martin Říha výzvou, aby pracující důsledněji hájili svá práva, která si na Svátek práce připomínají už 127 let. *"O tom, že dnešní děti budou mít horší život, než jejich rodiče, se píše už i v amerických novinách. Po osvobození ČSR Rudou armádou odstranila naše společnost nouzi a ponižování lidí. Každý měl zaručenou práci a odměnu za ni. Také sociální jistoty od narození do konce života. Socialismus dával lidem zdarma veškeré vzdělání i zdravotnickou péči, včetně nejnáročnějších léčebných postupů. Chuť po zrušeném bezplatném vzdělání a sociálních jistotách ve společnosti stále stoupá. To vadí koalici na brněnské radnici, která se snaží přepisovat dějiny a jejich výuku podle své potřeby. Jen náhodou ještě nestihla zahájit na místě konání tohoto shromáždění na Moravském náměstí rekonstrukci parku, ve kterém by radní rádi viděli připomínku Německého domu. Stával zde do osvobození města od fašistů Rudou armádou. Právě Německý dům je symbol nejhoršího úseku brněnských dějin. V něm se rodily nejhorší nápady a skutky německých nacistů proti českému obyvatelstvu. I z toho pramení odpor občanů proti připomínání této nechvalně známé budovy v rekonstruovaném parku. Bylo by to plivnutí do tváře obětem německé nacistické okupace ČSR,"* podtrhl Říha.

Poslanec Parlamentu ČR Miroslav Grebeníček ve svém projevu uvedl: *"Jsem hrdý na to, že v současné době úsměšků a pohrdání nad slovem dělník je to KSČM, která se nejen na Svátek práce 1. května dožaduje pro pracující naplnění základních sociálních a politických*

práv. Odborovým funkcionářům, kteří na Svátek práce raději sedí doma v bačkorách, otevřeně vzkazují: Pokud chcete vážně prosazovat skutečné zájmy odborářů a zaměstnanců, pak 1. května je vaše místo na levicových shromážděních! Přijďte mezi lidi do ulic, aby vás bylo vidět, aby bylo slyšet co chcete a co pro odboráře skutečně uděláte!"

Poukázal na to, že jestliže Václav Klaus prohlašoval znárodnění po 2. světové válce za loupež století, pak nejspíše zapomněl říct, že jeho loupež formou privatizace, prodejem a rozdáváním státního majetku, jehož hodnota se za 40 let socialismu zvětšila na šestinásobek, byla v 90. letech šestinásobně větší.

Grebeníček pokračoval, že ani Václav Havel do konce svého života nepochopil, že majetkový převrat ještě nezaručuje funkční ekonomiku. *"Havlův údajně důkladně promyšlený ekonomický koncept ekonomické reformy, který prý nepřipustí sociální otřesy, nezaměstnanost, inflaci a jiné problémy, vzal brzy za své. Klausovská neviditelná ruka poctivého trhu dodnes není vidět, nejspíše sešla vět-kem. Rozumní lidé poznali, že z někdejšího vitálního československého ekonomického tygra vyšla z tunelu klausovsko-havlovské privatizace oškubaná slepice. Současný systém nesplnil očekávání poctivě*

smýšlejících lidí, kteří toužili po skutečné demokracii, prosperitě a sociální spravedlnosti. Přejí si s nimi, aby se už konečně začalo rozumně hospodařit bez zlodějů a podvodníků, bez zkorumpovaných politiků a úředníků, kteří se tzv. napakovali porušováním nebo obcházením zákonů," zdůraznil poslanec Grebeníček. *"Demokracii, která neumožňuje ovlivnit rozhodnutí vlády o samotné existenci státu a národa, považují za podvodný systém. My, komunisté, víme co chceme a zastrašit se nedáme! Podporujeme občanskou neposlušnost všude tam, kde se postup bezcharakterních politiků a mocenských orgánů i zaměstnavatelů dostává do rozporu s lidskými a občanskými právy!"*

"Provinivší se Němci nebyli odsunuti proto, že mluvili německy a vyznávali katolické náboženství, nýbrž proto, že vyzbrojeni fašistickou ideologií rozbíjeli Československo! Kdyby nedošlo k Mnichovu, na kterém mělo v naprosté většině prohitlerovskými jednajícím sudetoněmecké obyvatelstvo podíl, nebyl by po válce žádný odsun, ani řízený, ani divoký!"

Podporujeme občanskou neposlušnost všude tam, kde se postup bezcharakterních politiků a mocenských orgánů i zaměstnavatelů dostává do rozporu s lidskými a občanskými právy!"

K tomu všem, kteří útočí na dekrety prezidenta republiky Edvarda Beneše, Grebeníček vzkázal:

Shromáždění v Brně pozdravili předseda Jihomoravského KV KSČM Pavel Březa, kandidáti na poslance Věra Klonza i Václav Fišer a další osobnosti.

(vž + foto)

VZPOMÍNKA NA OSVOBODITELE

Ve výroční dny osvobození Jižní Moravy, Brna i jeho městských částí, se konaly na mnoha místech tradiční pietní vzpomínky. Vděční občané položili kytice k pomníkům padlých osvoboditelů z řad Rudé armády,

Rumunské armády i našich odbojářů. Zazněla slova díky od našich představitelů i zástupců Generálního konzulátu RF v Brně. Z mnoha fotografií, které jste poslali redakci, můžeme otisknout jen několik

Ubráněný pomník v Brně-Králově Poli. • Syn rozsypává prst ruské země v Brně na čestném hrobě svého otce. • Čestné pohřebiště v Ořechově u Brna.

ČESTNÍ LIDÉ ODMÍTAJÍ PŘIPOMÍNAT NACISTICKÝ NĚMECKÝ DŮM

Kulturní pásmo Svatá válka a projev předsedy Městského výboru KSČM v Brně Martina Říhy uvedlo v Brně pietní shromáždění občanů u Památníku vítězství se sochou rudoarmějce k 72. výročí osvobození moravské metropole od německých nacistických okupantů.

Zapojili se též příznivci hnutí Nesmrtelný pluk, kteří si přinesli fotografie svých předků, kteří zahynuli v boji s fašisty na jakékoliv frontě nebo v domácím či zahraničním odboji, a vystavili jejich foto na cedulích na tyčích držených nad hlavami.

Říha v projevu připomenul, že 2. světová válka, vyvolaná fašisty a nacisty v Německu a dalších zemích, dala světu 72 milionů zabitých lidí. Z toho 47 milionů mrtvých byli civilisté, včetně dvaceti milionů zemřelých hladem či na epidemie. Vojenské ztráty na životech činily asi 25 milionů osob.

"V novodobých dějinách Brna zanechal neblahé stopy Německý dům, který chce brněnský magistrát připomínat i při letošním setkání s potomky sudetských Němců. Po válce zbouraný Německý dům je symbol nejhoršího útlatku českého národa v době před a za německé nacistické okupace Čech a Moravy. Nebudeme tolerovat omlouvání se odsunutým Němcům, kteří se nám za hrůzy války ani rádně neomluví. Naopak mají mít navždy pokoru před tím, co způsobili jejich otcové a dědové tomuto světu. Nebudeme tolerovat snahy vedení města Brna podporovat akce sudetských Němců. Sejdeme se 20. května 2017 ve 13 hodin u pomníku T. G. Masaryka na Komenského náměstí a pak v parku na Morav-

Za fotografie děkujeme autorům a pořadatelům jednotlivých akcí.

ském náměstí, kde už vyrostla s požehnáním radnice za milion korun lešenářská konstrukce znázorňující maketu někdejšího Německého domu. Dáme najevo odpor k takovým provokačním akcím. Navíc v době růstu mezinárodního napětí a projevů neonacismu, který ohrožuje svobodu lidí a demokracii. Další světo-

vou válku by lidstvo už nemuselo přežít," zdůraznil v projevu předseda brněnských komunistů Říha.

Po hlavním projevu zazněla v ruštině báseň o frontových vojácích a velkou odezvu mělo pásmo vojenských písní v podání uměleckého souboru Legia z Prahy.

Generální konzul Ruské federace v Brně Alexander Nikolaevič Budajev jako účastník hnutí Nesmrtelný pluk, podobně jako i další přítomní, držel nad hlavou fotografii svého otce. Vyprávěl posluchačům příběh svého tatínka, který se zbraní v ruce prošel s frontou ze Stalingradu, jižní Ukrajinou, Rumunskem a Maďarskem do Vídně. Měl to štěstí, že tam pro něj válka v Evropě skončila, vrátil se domů a založil rodinu.

Shromáždění v Brně zakončila čestná salva uniformovaných členů Klubu vojenské historie, Rudé armády, státní hymny Ruské federace a ČR a průvod účastníků hnutí Nesmrtelného pluku okolo Památníku vítězství se zdařilou sochou rudoarmějce v pozici Zastavte palbu! od národního umělce Vincence Makovského. Odpoledne se tamtéž uskutečnil též pietní akt pořádaný Jihomoravským krajem. (vž)

Není tak poprvé. Vždy přesvědčují obyvatelstvo, že jejich předchůdci nic dobrého neudělali, škodili každým svým opatřením a jednáním národu. A oni jsou povoláni, aby vše napravili, aby se vývoj věci veřejných ubíral správným směrem (*tento bonmot používá prof. Jan Švejnar, neúspěšný uchazeč o podnájem na Hradě v roce 2008*). Po listopadu 1989 zahájil už v novoročním projevu 1990 kampaň vítězů právě zvolený prezident republiky Václav Havel. Naše země mu nevzkvétala a on ji probudil ze 40 letého spánku.

V r. 1990 vyšla obsáhlá kniha o naší minulosti pod názvem „Úloha Čechů v dějinách“. Na 690 stranách prý nastavili českému národu zrcadlo. Pod pseudonymem **Podiven** – jde o jméno sluhy knížete Václava; text připravili tři autoři: veterán senátních křesel Petr Pithart, redaktor Katolického týdeníku Petr Přihoda a historik Milan Otáhal, který při tvorbě textu knihy neztratil rozum. P. Pithart prozradil, že uvedení tři autoři se několikrát sešli a v několikahodinových diskusích právě s M. Otáhalem hledali východisko. Na Čechách nenašli téměř žádnou událost, za kterou by je bylo možno pochválit. Už vyšlo několik kritických rozborů knihy, podle níž Češi by se bez německých spoluobčanů neuměli ani vysmrkat. Radost mohou mít pouze Posseltové a další jemu podobní. Ale o tomto urážlivém díle se přestalo hovořit.

Pravidelná příloha deníku MF Dnes Víkend uveřejnila 25. - 26. února 2017 obsáhlou stať „Mýty českých dějin“. Jaké prý to jsou, proč vznikly a jaký mají dopad? Což takhle procházka Prahou. Autor Filip Saiver začíná na Staroměstském náměstí, kde řečnil Klement Gottwald 4 dny před únorovým převzetím moci. Šlo o puč? Ale to prý proti zlu se nešlo postavit. S tím nesouhlasí básník Jan Zábrana. Ve svých denících uvedl, že o jeho osudu rozhodli ti idioti, kteří v r. 1946 volili komunistickou stranu, dobrovolně ve skutečně svobodných volbách. 41 % voličů rozhodlo o otroctví v ruském područí na kolik generací dopředu. Pak už žádné svobodné volby nebyly, jen kriminály, procesy, ob-

rovská lavina asiatského hnoje, asiatské lži. Při Gottwaldově projevu stáli voliči z r. 1946 kolem pomníku Jana Husa, přičemž skutečný Hus byl otylý a plešatý. Gottwaldovy lži zněly u lživého pomníku, možná prý obě věci spolu souvisí. Při procházce Prahou autor došel k Národnímu divadlu, které si dal „národ sobě“, z vlastenecké štědrosti. Ale po požáru v roce 1881 dal na obnovu budovy 100 tisíc zlatých císař František Josef a z dobrovolné sbírky by bylo na oponu. Na výzdobě divadla hrály velkou úlohu motivy z Rukopisů, ale tehdy se nevědělo, že jde o falzifikáty. Na náměstí Aloise Jiráska autor uvádí, že ve svých spisech vytvořil velmi zkraslený obraz o historii Čechů, ovlivňující několik generací. A Palackého Dějiny jsou směsí úctyhodné badatelské práce a účelové manipulace jdoucí na ruku společenské objednávky. Jejich koncepce sloužila spíš než pravdě autorskému záměru, který nemínil věrně líčit českou minulost, nýbrž to, jak by měla vypadat. Na vrchu Vítkov je socha Jana Žižky, podle mýtu bojovníka za sociální spravedlnost. Stejně jako socha je zidealizovaná i historická role Žižky - Lapka nad Prahou? A padělatel dějin Zd. Nejedlý nanášel další vrstvy na „cinklé“ portréty z dílny Palackého a Jiráska, který s historií nakládal svévolně. Nejedlý kladl důraz na vztah k husitství, zfalšoval pravcového senátora na proletáře, republika se obtočí ostatným drátem.

Podle Palackého se české dějiny zakládají hlavně na sporu s Němci. Z Německa přichází feudalismus, křesťanství, vzdělanost, stavitelé měst, ale i kacířství, neustálá hrozba mocnějšího. Tato hrozba Čechy ponoukala vidět Němce negativně, ale bez Němců prý zde byl stát podle všeho zaostalejší. Ale Palackého Dějiny končí rokem 1526, kdy na trůn nastoupili Habsburkové, čímž naznačily, že líp už bylo, i pobělohorské temno bylo líčeno jako boj o holé bytí národa - ale ani odborníci se neshodnou, co znamenala rekatolizace po roce 1620.

Dědičný strach z cizáků a jejich přesily Čechy nutil hledat si spojence, bratry. Našli je na východě mezi Slovany. Karel Havlíček

se ze slovanského blouznění později probudil. Někteří z těch, kteří zemi po bolševickém převratu navštívili - Fučík, Pujmanová, Olbracht, pak trpěli sletou a pomáhali vytvořit mýtus o „zemi, kde zítra již znamená včera“. Nebylo to těžké po Mnichovu, po zradě západních spojenců a v době po válce při snění o věčném míru a sociální spravedlnosti. Kremlu prý v podstatě stačilo otevřít náruč a když mu oběť do náruče vběhla, vycentit upíří zuby a zakousnout se (*chtělo by se s básníkem Janem Zábranou říci: signatáři mnichovské smlouvy nás dostali do náruče Kremlu - dodržujte pořadí - příčina - průběh událostí druhé světové války, následky - spojenectví se SSSR*).

Do již dlouhé řady vykladačů naší minulosti v podání vítězů listopadu 1989 patří nehodný nositel titulu profesor Martin C. Putna. Několikrát poslal celé naše národní obrození do popelnice. A v Lidových novinách 21. února 2017 vyšel jeho článek s titulkem „Slovanská nepodařenina“. Lepší výraz prý pro Muchovu Slovanskou epopej nenašel. Cituje popis tohoto díla od Ivana Slavíka z roku 1983 - všechno falešné, forma, obsah i duch - neliší se od nacistických či stalinských pláten. Měla by být rozprava o tom, kdo a proč vytáhl nepodařeninu ze zapomenutí, kdo a proč roztácel spirálu až k dnešnímu kultu, až k úmyslu magistrátu vyhodit desítky milionů na speciální „chrám“ k uctívání oné nepodařeniny. To je mrhání veřejnými prostředky. A navrhuje v Praze vytvořit muzeum ruské, ukrajinské, běloruské emigrace, Dům slovanských literatur, který by fungoval podobně jako Pražský literární dům autorů německého jazyka. Nebo ruskojazyčnou univerzitu pro vzdělání Rusů zde žijících, kteří se chtějí dozvědět o dějinách své země něco objektivnějšího, než co hlásají komunisticko-nacionalistické univerzity v Rusku.

Jaké štěstí, že nám podařenina objasní nepodařeniny v našich dějinách, co bychom si bez něho počali? Jeden se nestačí divit, jak vítězové dokáží naše dějiny předělat, přepsat, padělat. Co se ještě dozvíme příště?

KRAJ OCENIL VETERÁNY 2. SVĚTOVÉ VÁLKY

Za mimořádné zásluhy v aktivním odboji proti okupačním vojskům za druhé světové války ocenilo brněnské hejtmanství čtyři desítky válečných veteránů zlatými medailemi a zlatými pamětními medailemi Jihomoravského kraje.

V proslovu k rodinám oceňovaných veteránů vyzdvihl hejtmán **Bohumil Šimek** jejich podíl v bojích za porážku fašistického Německa a osvobození naší vlasti. Konkrétně proti hitlerovskému režimu na zahraničních frontách, při domácím odboji v partyzánských oddílech nebo v pomoci odbojářům. Všechny tyto záslužné činnosti vyžadovaly obrovskou dávku odvahy a hrdinství. Poděkoval jim též zástupce Krajského vojenského velitelství v Brně.

Vojáky v činné službě a v záloze, účastníky válečných a riskantních operací v zahraničí, zájmově propojuje od roku 1992 Sdružení válečných veteránů (SVV) ČR. Svým členům pomáhá řešit sociální, zdravotní, pracovní a jiné problémy.

Jan Kux z Československé obce legionářské k tomu doplnil, že „jedním z oceněných válečných veteránů byl i 98 letý **František**

Vejrosta z Kozárova, kterému gestapo umučilo v Letovicích na konci války tři rodinné příslušníky za jejich pomoc partyzánům. Dalšími odbojáři jsou třeba **Dobroslav Musil**, který se letos dožívá 90 let a který bojoval jako partyzán v okolí Veverské Bitýšky. Stejně tak **Věra Šedová** se zapojila do bojů na Slovensku nebo **Josef Hlaváček**, který spolupracoval s odbojem generála Luži na Českomoravské vrchovině. **Vlastimír Medek** byl v oddílu sabotážníků na letišti v Brně a zároveň byl v oddílu činném v prostoru okolo Brankovic na Vyškovsku. **Jan Hronek** pomáhal jako partyzánský pomocník v Beskydech v jednotce D. Murzina. Plk. **Vladimír Kroupa** má dodnes v těle řadu střepin z osvobozovacích bojů Československa, když se probojoval do vlasti s jednotkou armádního generála Ludvíka Svobody.“

Dnes žije na jižní Moravě z té doby kolem 80 válečných veteránů. Jsou v péči Československé obce legionářské. „Jsme rádi, že se jim dostalo tohoto ocenění,“ dodal legionář Kux, který s nimi pracuje ve funkci terénního pracovníka již řadu let. O jejich osudech by mohl dlouho hovořit. (vž)

Je název knížky brněnského novináře a publicisty Antonína Hošťálka (1950). Jde o rozličné texty a rozličných žánrů. Vydal Moravskoslezský kruh Brno 2017.

V první části je rozhovor s ředitelem Armády spásy v Brně Pavlem Kosorinem. Pomáhá bezdomovcům z nejhlubšího přesvědčení. Před několika lety jich v Brně bylo napočítáno 1306. Ale lidé bez domova jsou stále v pohybu jako ryby v moři, nelze je přesně spočítat. Mužů je mezi nimi víc, asi 9000, žen přes 2500. Část společnosti se na bezdomovce dívá jako na odpad. Nabízí slogan: Armáda spásy nepracuje s odpadem – s odpadem pracuje SAKO. Nechápe, proč na úřadě řeší, zda poskytnout **bezdomovci** sociální dávku spojenou s bydlením (*zuvraznil autor*). Mělo by to být samozřejmé. Se zdravotnictvím mají bezdomovci spoustu negativních i pozitivních zkušeností ... ředitel jim doporučuje pohyb a zeleninu, rozmlouvá jim alkohol. Bez tréninku pracovních návyků nemají šanci vrátit se na pracovní trh, nabízejí se jim úklid, kuchyň, prádelna, údržba. Jde též o navázání lidského vztahu s nimi. Armáda spásy uvítá oblečení na ně.

Pavel Kosorin (1964) studoval teologii v Českých Budějovicích a v Olomouci, na Fakultě sociálních studií v Brně, od roku 1992 je v Armádě spásy, spisovatel, humorista, maratonec, otec 5 dětí (*to je zbrusu nová, neznámá informace*).

V anketě Kulturních novin odpovídá Antonín Hošťálek na otázku *Která událost vám zůstala v paměti jako zásadní, zlomová či objevná?* Lynčování Miloše Zemana. Je to ubohé, odporné. Už do dětí na základních školách lijí nenávisť k novému prezidentovi. Jeden chlapec ze šesté třídy v rychlíku do Prahy nenadále vykřikl: „*Uděláme vzpouru na Zemana!*“ - a v odpověď pěstitky za souhlasného jásotu zahrozily k Praze.

V anketě Literárních novin si Antonín Hošťálek všiml, že v novinářích se najednou probudil smysl pro solidaritu. Dřímající soucit? Nezdá se mu příliš pravděpodobné, spíš dostali od šéfi jinací doporučení ohledně svého psaní, že?

Nedat důchodcům není těžké. Ví se, že nebudou reptat, nejsou schopni se efektivně bránit. A hned se objevují obhájci s názory, že nemůžeme zatěžovat příští generace, když vláda na víc nemá, že se nedá nic dělat, že je to přesně podle zákona. A hned vypočítávají, jak jsou na tom důchodci dobře, kolik kuřat a čokolád, televizorů si oproti roku 1989 mohou dopřát. Jde o součást šířeného bludu, že důchodci jsou na tom lépe než v roce 1989. Ale i hodně špatný počtář si spočítá, když v r. 1989 byl plat něco přes 3000, důchod 2000, byt 60 m² stál 130 korun, dohromady energie a služby se vešly s nájmem do 200-250 korun a navíc léky zdarma a dnes je plat 25000, důchod něco přes 11000, nájem 60 m² asi 3500 korun - v Praze 6000, s vodou a energiemi služby dělají asi 5000 korun, tak tu něco nehraje. Většina z nás zaregistrovala stoupající statistiky sebevraždnosti seniorů, stoupá počet žebrajících důchodců ... lékaři potvrdili, že jsou pacienti, kteří od nich nechtějí léky ke zmírnění chronických onemocnění předepisovat, protože na ně nemají.

Průvod extremistů se neobešel bez střetů

Prvomájový průvod členů a vyznavačů extremistické organizace Dělnická mládež a Dělnické strany sociální spravedlnosti brněnskými ulicemi se neobešel bez střetů se svými ideovými odpůrci.

Odpůrci krajní pravice bránili extrémistům v průchodu. Oddělovali je a vytlačovali je od sebe těžkooděnci a policisté na koních. Mezi oběma tábory létaly vzduchem kameny a dělobuchy. Policie 11 přestupníků z obou skupin zadržela k výsledku. Shůry dohlížel na veřejný pořádek ve středu Brna policejní vrtulník. V konfliktní atmosféře extremisté pochodovali z náměstí Svobody přes Moravské náměstí k Janáčkovu divadlu. Více než dvouhodinovou akci pořadatelé po domluvě s tajemníkem Předstávkou části Brna - střed předčasně ukončili po 16. hodině před hlavním vlakovým nádražím. (vž)

V článku 20/1984-2016 uvádí autor, že na doporučení Velkého bratra (VB) vznikly na ministerstvech skupiny pro monitorování nepřítelů. Z obrazovky jsou šířena doporučení k ostráživosti a návody, jak čelit zločinné propagandě Eurasie. Armády referentů vytvářejí seznamy podezřelých z kacířských sklonů. Večer co večer jsou vysílány pravidelné minuty nenávisť, zvané Události, komentáře, v nichž jsou odhalováni ideozločinci a eurasijští špióni.

Na sekretariátech vítězných stran pracují mozky, které stanovují přesnou politickou linii. Ta vyžaduje jeden kousek minulosti zfalšovat, druhý kousek částečně zachovat, třetí vygumovat. Probíhá stálý proces pozměňování skutečnosti. Bigotní instruktorka Drtinová už mnoho let opakuje historku o banánech. Jde o to, že ještě před úplným vítězstvím VB byl jednou z úzkoprofilových potravin banán. Na oddělení záznamů rozhodli, že tyto banány zahrnou do oficiální mytologie, a tak skutečnost pozměnili tak, že naši předci trávili nekonečné hodiny ve frontách na banány. Absurdní povídačka se stala pravdou. Lidé, kteří cítí, že se po nich chce, aby vyjádřili vděčnost Velkému bratru za nový, lepší život, vykřikují, že už nechtějí v životě stát frontu na banány.

Nebo instruktor Strany Moravec, s neúnavnou horlivostí opakující hesla VB, z obrazovky minule hlásal, že obyvatelé této malé země už za revoluce toužili být ve vojenském uskupení zemí Velkého bratra. Jeho tvrzení okamžitě přejaly různé ligy mládeže, které jsou nejnadanějšími přežvýkavci hesel VB. Pamětníci samozřejmě vědí své, ale jsou schopni říct akorát v nechvalné Kavárně pod kaštany, kde se scházejí staří a odepsaní a kde se pronášejí věci, které nemají být nahlas vysloveny. A mohli bychom tímto způsobem pokračovat. Připomíná nám to něco? Bohužel připomíná. Pokud bychom hledali podobu mezi románem 1984 a realitou 2016, najdeme v ní mnoho z Orwella. Román je dnes životnější, než když byl v roce 1947 napsán. On v době vzniku byl totiž považován v podstatě za utopický brak. A je aktuálnější než v roce 1989, kdy naše nespokojenost vyvrhla Listopadovou revoluci. Na tom je ovšem cosi až děsivého.

V *Recenzi jedné recenze* Antonín Hošťálek odmítá recenzi Jany Soukupové na knihu *Není tu Vltava, ale Svatka, Svitava*. Nikdo z těch, kteří vzpomínali na Brno, nebyli ve Straně a J. Soukupová jim nasadila psí hlavu: *Hle, ti lidé poznamenaní bolševikem!* Nikdo z těch, kteří vzpomínali na Brno, nezaložili svou kariéru třeba na členství ve Straně. A. Hošťálek dodává, že dnes bolševici prakticky nejsou, nepočítáme-li starce a stařeny v domovech důchodců. Ale protože skoro třicet let po jejich konci sílí boj s komunismem – a komunistům je samozřejmě nutno bez ustání spílat, stále do nich kopat, tak koho na jejich místo? On nejlépe kritiky současných nepořádků. Mladší čtenáři, kteří nezažili, ale spoň ta část, která je úspěšně zmanipulována, nejspíš uvěří, že to jsou ti správní milovníci někdejších komunistických pořádků.

Byli jsme hloupí. Polský poradce prezidentů, historik Marcin Król, řekl, že státní statky byly v roce 1991 rozpuštěny jedním škrtem pera. A několik tisíc lidí se ze dne na den mohlo jít klouzat. Ale to bude učebnicový příklad, jak se nemají dělat reformy přes mrtvolu. Ale to můžeme vědět dnes. Tehdy jsme levitovali na hladině jistě fikce ...

Doznání chyby zasluží ocenění spíš než nějaké moralizování, i když otázkou je, zdali nám tato prohlédnutí něco přinášejí. A co by nám tak mohla přinést. Tím spíše, že otěže řízení státu už přebraly nové generace, které zjevně nezadržitelně směřují k tomu, aby si jednou mohly rovněž říct to svoje: *Spletli jsme se, nevěděli jsme ...*

Zcela jistě nějaký jiný Król za čas pronese: *My jsme přece nemohli tušit, že Putin není druhý Hitler anebo Koho by tehdy mohlo napadnout, že NATO není obranný pakt a že ve skutečnosti chce jen válčit? To můžeme vědět dnes, ale tehdy jsme byli v politice vlastně děcky a navíc jsme kolektivně levitovali na hladině jistých fikcí...*

❑ **DĚJINY PER HUBA.** To je sloupek Jana Nejedlého v Lidových novinách 4. února 2017. Zabývá se lidovou tvořivostí na adresu představitelů režimů před XI/1989. Např. Chruščovova hlava byl dobový název pro obří libeňský plynojem v Praze. Kovovým vodojemům s koulí na vrcholu se prý říkalo řídicí páky socialismu. Panovnický titul Antonín Novotný Římský reagoval na pád domovní římsy na lidi za vlády Novotny dle vzoru Zápotonda. Popěvek na notu Už Toníček pádí se zpíval, když Prtanov – první tajemník Novotný opouštěl (*pamatuji na znění Prtaj Antonov – kdo nevěděl, o koho jde, mohl si myslet, že jde o sovětského konstruktéra námořních plavidel*). Literární měsíčník vycházející v době normalizace dostal název Literární měsíčky. Rudá Twiggy se prý ironicky říkalo korpulentní herečce a kované soudružce Světle Amortové. Dětské přemýšlky se dočkala herečka Vlasta Chramostová jako Chlasta Vramostová.

❑ **MARTIN DEJDAR, MUŽ MNOHA TVÁŘÍ.** Jde o rozhovor, který byl uveřejněn v příloze Práva Magazin 11. března 2017. Televizní komik, vtipný moderátor, dabér, vášnivý hokejista hovoří o natáčení Zdivočelé země, o fyzické náročnosti hereckých rolí i při hokeji, o pořadu Tajemství těla. Odmítá názor, že starší silvestrovské a další zábavné televizní scény byly blbě bolševické estrády, jak k nim zaujala negativní postoj televize v 90. letech. Tohle prý uměli fantasticky a lidé se na ně dodneška rádi dívají. Musí se zkoušet a dnes se vše dělá rychle, protože nejsou peníze ani čas. A tak se tahá z archivu. A zábavy pro Dejdaru nejsou zahraniční reality. Kategoricky odmítá názor, že on a jeho rodina žijí v USA, rádi tam jezdí a Ameriku mají rádi (*ačkoliv nedávno byly názory, že žije na Floridě a obtížně zvládne cesty sem na natáčení a účast v pořadech*). Věřil ve vítězství D. Trumpa, protože v Americe je často a poslouchá Američany. Ale o politice se nechce bavit, protože tady vždycky vypukne hysterie proti někomu, když o něm někdo řekne něco pozitivního. Vadí mu, jak je to militantní. Bylo pravidlem, že ve slušné společnosti se nemá člověk ptát na dvě věci: kolik vyděláváte a koho volíte. Tady si lidé nadávají do hajzlů. Nenávisť je kolem nás opět moc a lidi se už zase začínají bát říct, co si myslí. Tady nesnášíme jiný názor. Přál by si, aby jeho děti žily v zemi, která je ochrání, dá jim příležitost, bude v ní vládnout právo. Ti, kteří by měli určovat normy, je vůbec nectí, jen stále víc nařizují, omezují, přitom sami nedodržují zákony, nectí rozhodnutí soudu, na postech sedí lidé, kteří nemají bezpečnostní prověrku, ačkoliv by ji měli mít, naopak mají

hodně podivnou minulost (*nemůže chybět kritika spolupracovníků prezidenta republiky*). Dejdar má obavy, že v našem světě ubývá svobody a nejsme v tom sami. Proto v Americe zvolili Trumpa, protože doufají, že se vrátí k jejich základním tradicím. Ty tady ale nikdy nebyly. Proto u nás nevidí světlo na konci tunelu (*popřel tradice 1. republiky*).

❑ **18. BŘEZNA 2017 ODEŠEL KARDINÁL VLK.** Rodák z jihočeské obce Líšnice z chudé zemědělské rodiny. Odmítl vstoupit do ČSM a ani jako velmi dobrý student neměl možnost studovat na vysoké škole. Až koncem 50. let vystudoval archivnictví v Praze a postupně se vypracoval na ředitele Městského archivu v Č. Budějovicích. Ale nakonec odsud odešel a v r. 1964 začal studovat bohosloví.

STŘÍPKY PLNÉ PARADOXŮ

V roce 1968 byl vysvěcen na kněze a působil na několika malých vesnicích. V roce 1978 mu byl odňat státní souhlas, poněvadž pohřbíval matku „Krále Šumavy“. Několik let umýval výkladní skříně různých prodejen. Tajně zpovídal věřící v chodbách soudní budovy v Praze. Kariéru ho čekala po listopadu 1989. V únoru 1990 byl jmenován českobudějovickým biskupem, v březnu 1991 pražským arcibiskupem, předsedou biskupské konference a v roce 1994 kardinálem. Několik stran Katolického týdeníku č. 12 z 21. - 27. března 2017 je věnováno jeho životu, působení a vzpomínkám na něho. Je oceňován jeho podnět ke vzniku tzv. husovské komise, která ovlivnila i papeže Jana Pavla II. při zařazení Mistra Jana Husa mezi reformátory církve. Připomenut je i jeho přínos k česko-německému dialogu. Podporoval snahy Václava Havla o rozvoj občanské společnosti a o začlenění církve o ni. Kritizoval nastolení vlády trhu bez přívlastku, označil její představitele za marxisty, poněvadž ekonomiku dali na prvé místo na úkol morálky. Usiloval o návrat církevního majetku. Soudy přičkly katedrálu církvi, ale Nejvyšší soud rozhodl jinak a za prezidenta V. Klause šel vývoj jinak, než si M. Vlk představoval. Kritizoval kardinála Duku za dohody s prezidentem Milošem Zemanem o prostorách na Hradě. Kardinál Duka nezastírá rozdílné názory na řešení církevních restitucí. Jiří Zajíč uvádí, že v očích většiny národa zůstal Miroslav Vlk „hamižným Vlkem“.

❑ **BŘETISLAV RYCHLÍK - UMŘEL ČLOVĚK.** Jde o titulek, který uvádí v Lidových novinách 30. března 2017 herec, režisér, scénárista a publicista Břetislav Rychlík (1958) z Brna. Myslí na tu lidskou

ubohost, kterou provedl mstivý stařec při úmrtí kardinála Vlka. Když už nešel na pohřeb, měl být alespoň zůcha. Když už poslal tak trapně svým užitečným idiotem Ovčáčkem okomentovaný věnec, mohl alespoň na něj napsat, že je od prezidenta republiky a ne od Ivany a Miloše. Beztak ten věnec platil z daní určených na provoz prezidentské kanceláře. Na Moravě jdou na pohřeb i dlouholetí nepřátelé. Mnohde se udržuje obyčej odprosování, dříve to dělali příbuzní, dnes většinou kněz – *Prosím vás, s kterým jste si ublížili, odpusťte mu*. A smuteční shromáždění odpovídalo *Odpusť mu Pánbu*. Tímto aktem se usmířovali se zemřelým. Pak přišla trachta za účasti příbuzných, vyvalil se sud piva, nechybělo maso. Přítel B. Rychlíka, vězeň 50. let, zapálil svíčku v den smrti kteréhosi z moskevských generálních tajemníků. Předseda strany prý se ptal zděšeně, co se děje? Umřel člověk! Ale umřel neznaboh. Ale on prý už to ví.

❑ **DO ARÉNY VCHÁZÍ UČENEC.** S podtitulkem, že Jiří Drahoš už schytal první kýbl špíny. Možná i proto, že jeho šance uspět nejsou marné. Píše v Lidových novinách 30. března 2017 Ondřej Neff (1945), spisovatel a novinář. Jiří Drahoš nastupuje proti člověku, který po celý svůj veřejný život nedělal nic jiného, aby se zviditelnil. Ovčáček a Horáček hned spustili – je to fíkus a bude posluhovat politickým stranám. Drahoš neborec a trapná role stran – Babiš se paktuje se Zemanem, v rukávu má Martina Stropnického, směšnou roli hraje sociální demokraté. Pokud Zeman nezvítězí v 1. kole, má Drahoš reálnou naději na vítězství. Musí objasnit, že není fíkus, dlužník politických stran, sluníčkář, Schwarzenberg bez fajfky, bez německé ženy a bez chuti postavit Babiše před soud. Bude to těžký úkol, ale cesta na Hrad není pokryta růžovými lupínky (*velmi dobrá charakteristika soupeřů Jiřího Drahoše*).

kj

LEVICOVÝ KLUB ŽEN „DOBROMYSL“

Pořádá zájezd na LIDICKÝ památník

Zájezd se koná dne:

10. června 2017

Odjezd - OD BOHÉMKY v 6,15 hodin

CENA: 250 Kč

PŘIHLÁŠKY DO 25. května 2017

u soudružky Jany Urbánkové, každé úterý na Křenové 67, 2 poschodí od 14 do 16 hodin.

aneb co přináší brněnská kulturní scéna v květnu a červnu

Balet v Mahenově divadle v premiéře (22. IV.) uvedl bezkonkurenční inscenaci Čajkovského Spící krasavice v choreografii ruského baletního mistra, choreografa Bachrama Juldaševa, respektující původní choreografii Marii Petipy. Choreograf je odchovancem petrohradské baletní školy Mariinského divadla a o Petipově choreografii mluví jako o nejdokonalejší možné. Čajkovský komponoval balet za Petipova vedení a plně se mu podřizoval, což mělo vliv na výsledný tvar. Stylový rámec vytváří scénografie Petera Čanecckého inspirovaná jak stylem, kam je děj zasazen - rokokem, tak stylem přelomu 19. a 20. století - secesí, v níž Čajkovského příběh o boji dobra se zlem měl premiéru. Kostýmy Ludmily Várossové ve stylu art déco výtvarnou složku vhodně doplňují. Inscenace je vývozním artiklem Národního divadla Brno v sezoně 2017-2018 do Číny a není divu, že reprízy letošní sezony jsou téměř vyprodané. Je otázka, zda bude 10 repríz v příští sezoně stačit zájmu publika.

Městské divadlo Brno premiéruje (29. IV.) muzikál autorů Karla Cóna, Miloše Štědróně a Milana Uhdého v režii Juraje Nvoty Viki kráčí za štěstím. Dvojice Uhdé a Štědroň má za sebou muzikálové tituly Nana, Červený a černý, Divá Bára, vycházející vstříc segmentu publika navštěvujícímu muzikál. V Divadle Husa na provázku od počátku existence divadla uváděla dvojice Štědroň a Uhdé tituly demýtizující Mrštíka, Janáčka a Mozarta, obohacené atraktivními až pikantními detaily z jejich soukromí. Vzhledem k žánrovému zařazení jako jazz-bluesový muzikál nelze po hudební stránce pochybovat, že schopný eklektický skladatel Miloš Štědroň a autor jazz-bluesové podoby Karel Cón plně vyhoví divácké poptávce. Žitkovské bohyně Kateřiny Tučkové spatří v premiéře (20. V.) divadelní prkna v režii Dodo Gombára. Autorka je jednou z 11 spisovatelů živících se v ČR pouze psaním. Její úspěch nastartovala její druhá kniha Vyhánění Gerty Schnirch, interpretující dějiny Brna viděné z pozice brněnské německé menšiny odsunuté tzv. divokým odsunem. Vyšla tak vstříc mainstreamu médií a části politiků od roku 1990 přepisujících naše dějiny ve prospěch velkého souseda, ve 2. světové válce agresora. Byla odměněna cenou Magnesia Litera za rok 2010. Situace se opakovala po vydání Žitkovských bohyní, odměněných Cenou Josefa Škvoreckého a opět Magnesia Litera. Autorka vyšla tentokrát vstříc vlně zájmu společnosti o nadpřirozené jevy, typické pro dobové zlomy provázené nejistotou, rovněž od roku 1990 propagované médií. Ne náhodou se bývalý ministr obrany po odstoupení živil jako astrolog, stejně jako jeho syn. Zdá se, že neprognózoval svoje odstoupení poté když, jak tvrdily pomlouvačné jazyky, pod sebou sestřelil letadlo. Dle oficiální verze si s pistolí hrál člen ochranky a prostřelil palivovou nádrž. Žitkovské bohyně jsou zasazeny do tradičního světa valašských horalů a jejich kouzelníci. Opět jde o trend návratu ze současné hektické efemérní civilizace do neměnného světa s kořeny ve středověku a ještě hlouběji. Zemědělec se řídil kalendářem vzniklým v neolitu a byl obklopen démony, kteří měli vliv na vše, v prvé řadě na úrodu.

Divadlo Husa na provázku premiérovalo (9. IV.) 2. díl projektu Smějící se Jelínek a to pohádku pro děti od 7 do 136 let z pera a v režii Jiřího Jelínka. K 1. dílu projektu Smějící se Jelínek nazvanému Laurel a Hardy lze říci, že se jedná o vtipné interaktivní představení. Není tomu tak u 2. dílu nazvaného O pejscích a kočičkách, který není ani pro děti ani pro dospělé. Scénicky dobrá inscenace využívající projekce se snaží vyhovět oběma skupinám diváků. Osciluje mezi infantilností pro věkovou skupinu dětí cca 6 let a dobovými narážkami týkajícími se umělecké obce 1. ČR pro dospělé - např. promítaná fotografie Vladislava Vančury pouze s datem 1942 bez dalších údajů. Je otázka kdo z publika zná den popravy spisovatele 1. VI. 1942 nacisty na Kobyliské střelnici. Dospělým je rovněž určeno ironizování státního svátku 28. X., jako dne vzniku samostatné ČR, odpovídající dnešnímu mainstreamu. Je škoda atraktivní nosné předlohy Josefa Čapka, dobré herecké práce ženských představitelk, snažících se zaujmout děti, a herecké práce jejich rovnocenných protějšků, hereckých hvězd Provázku Vladimíra Hausera a Pavla Zatloukala.

HaDivadlo premiérovalo hru Thomase Bernharda Síla zvyku. Rakouský kontroverzní autor je ve vlasti označován jako „káleč do

vlastního hnízda.“ Jeho terčem je katolicko-nacionálně-socialistický stát a mottem je - vše je směšné, pomyslíme-li na smrt. Zrcadlí tak své traumatické zkušenosti z dětství a historickou zkušenost Rakouska ve 20. století. Zatímco v zahraničí je považován za jednoho z nejvýznamnějších poválečných německy píšících autorů, v Rakousku vyvrcholil jeho konflikt se společností závětí, v níž zakázal publikování, uvádění či veřejný přednes svých textů a her uvnitř rakouských hranic. Děj hry Síla zvyku se odehrává v maringotce cirkusového ředitele Caribaldiho. Usmyslel si, že nacvičí se svými zaměstnanci ve volném čase Schubertův kvintet Pstruh. Dvaadvacet let se snaží přinutit Žongléra, Krotitele, Vnučku a Klauuna, kteří nemají k hudbě žádný vztah, aby se naučili hrát na klavír, housle, violu a kontrabas. Nutno podotknout, že Franz Schubert je jedním z lákadel „hlavního střeoevropského města kultury“ Vídně, jak vidí své hlavní město Rakušané, je součástí rakouské kulturní, čti národní identity.

Buranteatr premiéroval (21. IV.) divadelní přepis románu Williama Goldinga Věž. Spisovatel, nobelista, absolvent Oxfordu oboru přírodních věd a anglistiky, povoláním učitel, byl poznamenán traumatizujícími zkušenostmi námořníka na válečných lodích v letech 1940-1945. Inspirací románu byla legenda o stavbě katedrály v Salisbury, kde autor po válce učil. Prání Matky Boží, jež se zjevila biskupu Poorovi, bylo postavit katedrálu na bažinách. Vybudovali ji v letech 1300-1320. Výška věže je 123 m - o 22 m více, než brněnský AZ Tower, nejvyšší budova ČR z let 2011-2013. Román lze chápat jako konflikt mezi vizí, jež je nerealistická, a její nesmírně obtížnou realizací, mezi ideologií a jejím uskutečněním za každou cenu, bez ohledu na následky. Výsledkem je středověká věž, jež se dodnes na nestabilnímu terénu hýbe, nebo křehký mír po Karibské krizi roku 1962, jež přivedla svět na pokraj války. Román Věž vyšel roku 1964. Působivé divadelní zpracování lze bez výhrad doporučit už jen pro axiom o povědomí o válce a jejich následcích, jež odezní za tři generace. Následující generace si ji musí, vždy z „ušlechtilých důvodů“, zopakovat.

Divadlo Polárka premiérovalo (8. IV.) hru Tadeusze Slobodzianka Naše třída. Autor se narodil roku 1955 v Jenisejsku, kde byli jeho rodiče internováni po sovětském záboru Polska v roce 1939. Jako příslušníci Armii Krajowej - Zemské armády, napojené na polskou exilovou vládu v Londýně, byli považováni za nepřátele a deportováni na Sibiř. Po návratu do lidového Polska žil autor v Białymstoku. V letech 1974-79 vystudoval teatrologii v Krakově, v letech 1978-81 psal pod pseudonymem Jan Koniecpolski v časopisech Student a Polityka divadelní kritiky. Jako dramatik debutoval loutkovou hrou Příběh o žebráku a oslovi v roce 1980. Hra Naše třída získala v roce 2008 prestižní polskou literární cenu Nike. Je udělována autorům, kritizujícím polský nacionalismus, jehož součástí je katolicismus a z katolicismu vyplývající antisemitismus, a narušujícím tak oficiální výklad dějin. Autor zobrazuje situaci Poláků pod sověť-

(Dokončení na straně 15)

ZA ZLOČINÉ TOTALITY TO BYLO JINÝ,
TO I WALDEMAR MATUŠKA ZPÍVAL, ŽE
CENY JSOU STAĽY A LIDI SE MAJ!

Moravské zemské muzeum v Paláci šlechtičen vystavuje do 30. VI. kresby Pavla Dvorského. Autor, ročník 1946, absolvent Vysoké školy uměleckoprůmyslové v Praze v ateliéru Jiřího Trnky a Zdeňka Sklenáře, měl po studiích začátkem 70. let 20. století dvojí možnou cestu. Věnovat se novým výtvarným výbojům, oficiální kritikou a tehdejšími oficiálními kritérii kvalifikovaným jako nežádoucí, nebo se věnovat řeholi kresby, užité grafiky a ilustrace. Výsledky této náročné cesty jsou obdivuhodné - ilustrace desítek vědeckých a populárně-naučných publikací, kde se jedná o přesnost podanou s invencí. Od roku 1990 učí na Střední škole uměleckoprůmyslové v Brně, kde zakládá oddělení Grafický design - ilustrace. Ilustruje učebnice, atlasy zvířat, rostlin, navrhuje razítka a známky. Je nositelem řady ocenění za ilustrace knih. Divák uvidí na výstavě jeho spolupráci s archeology a antropology na rekonstrukcích pravěkého světa. Tyto vědní obory mají handicap. Nalézají jen hmotné předměty, z nichž sestavují obraz tehdejšího světa lidí včetně nehmotného světa představ a rituálů. To znásobeně platí pro svět paleolitických lovců, jejichž hmotné stopy jsou velmi skrovné. Pak nastupuje invence umělce, jemuž nezbývá než se držet emocí pro platných druh homo dodnes. Náš předek je k vidění na výstavě v kresebně virtuózně pojaté extázi tance, při oplakávání mrtvého a ve vzrušení lovecké horečky. Vše je doplněno originálními artefakty, výjimečně vystavenými, jinak skrytými v depozitáři, z hrobu šamana z Francouzské nebo figurkou mamuta z Předmostí u Přerova.

Dům pánů z Kunštátu uvádí do 11. VI. výstavu nazvanou Meziobrazy s podtitulem Archiv kameramana Jaroslava Kučery. Název není náhodný. Navazuje na autorovo promyšlení výtvarné koncepce filmů, např. ve filmu Ovoce stromů rajských jíme se inspiroval obrazy Hieronyma Bosche. Natočil Démanty noci, Sedmíkrásky, Všichni dobří rodáci nebo Adéla ještě nevečeřela a představení pro Laternu Magiku. Pamětníci mají mimořádnou příležitost zavzpomínat nad dokumentárními fotografiemi vyjadřujícími odlišnou atmosféru každého filmu a ověřit si kvality, které formovaly jejich svět, tak odlišný od efemérních kvalit světa současnosti.

Muzeum města Brna na Špilberku uvádí do 2. VII. výstavu architekta, který neměl štěstí na dobu po roce 1989. Jeho díla, částečně realizovaná za tzv. Husákovy éry, byla bourána nebo stojí v pozměněné a degradované podobě. Je pozoruhodné, že stejný osud plošně nepostihl stavby socialistického realismu, tzv. Sorely, a dnes je to, řečeno s nadsázkou, něco jako móda. Jediná architekto-

va netknutá stavba je brněnská Myslivna a informovaný čtenář uohl, že se jedná o **Jana Dvořáka**. Dosud stojící výšková budova na Mariánském náměstí v Komárově je pokryta velkoformátovým reklamním bannerem přes celou fasádu, budova Snahy na Lidické naproti Lužánkám je zbourána a nahradila ji výšková budova, hrubě narušující horizontálu Brna, svědčící o neexistujícím urbanistickém plánu města. Monumentální čelní budova dnešního sídla Fakulty informatiky MU na Botanické byla brutálně stržena a děkan Jiří Zlatuška komentoval slavnostní zahájení stavby slovy: „Kolegové mně říkají, sotva jsi přišel do nově přidělené budovy, už spadla.“ Nejde jen o ztrátu budov, ale i uměleckých děl. Stavby měly být podle dobového předpisu doplněny plastikami. Neznámo kam zmizela z Kulturního domu ve Vrbnu pod Pradědem plastika ceněného sochaře Ladislava Martínka, oblíbeného učitele brněnské ŠUR. Autorka a kurátorka výstavy Šárka Svobodová z 4AM/Fóra pro architekturu a média komentuje současný stav: „Doba vzniku je pro majitele objektů mnohdy dostatečným argumentem ke změnám až destrukcím, aniž by byla zkoumána jejich umělecko-historická hodnota.“ Tak je na výstavě možno v chodbě šlapat po kolážích architektonických původních plánů, na obrazovce virtuálně vidět jeho zmizelé stavby a slyšet jeho názory. Město získává genia loci právě kombinací kvalitních staveb z různých historických období. Pokud je zbouráme, nemá město minulost. Věděli to i bratři Mrštíkovi. Bourání historické Prahy nazvali Bestia Triumfans a tak ji zachránili. Jan Dvořák zachraňoval nábytek z vily Tugendhat, brněnské funkcionalistické stavby, soudil se s MU pro zničení budovy na Botanické. Jeho smrtí roku 1998 soudní kauza zanikla.

Muzeum Brněnska v Muzeu ve Šlapanicích uvádí do května ve spolupráci s Národním muzeem Praha výstavu nazvanou Maska. Jde o fenomén proměňování, spojený s lidskou společností a kulturou. Jde o změnu identity platné od nejstarších dob existence člověka. Důkazem je postava se zvířecí maskou na stěně jeskyně. Maska je pojata v celé šíři - jako atribut v kmenové magii a náboženských obřadech, v divadle, při tanci a zábavě, jako námět uměleckých děl a prostředek ochrany při práci a sportu. K vidění jsou rituální masky z Ameriky, Afriky či Austrálie, originální masopustní masky z počátku minulého století, čertovské masky z mikulášských obchůzek na Valašsku, potápěčská přilba, historické hornické ochranné dýchací masky, maska hokejového brankáře a posmrtná maska Napoleona Bonaparte. /V-zh/

AD PŘEDSTAVENÍ JÍST DUŠE V REDUTĚ

Napřed několik aktuálních údajů zveřejněných na ČRo Plus. Turci několika generací, žijící v Německu, mají volební právo občana Turecka, žijících v zahraničí. Nedávno volili tureckého prezidenta a došlo k šoku - 50% Turků volilo Recepta Tayyipa Erdogana. Nyní začínají v Německu uvažovat o chybě, která se stala v 60. a 70. letech 20. století nábořem tzv. gasterbeiterů z Turecka. Odlišný názor je - bez gasterbeitrů by se nekonal německý hospodářský zázrak. Původně se předpokládalo, že se vrátí. Nyní Němci přemýšlí, proč se 4 miliony Turků po třech generacích neasimilovaly do většiny společnosti. Jedním z důvodů je 60% partnerek z Turecka. Tyto rodiny jsou obvykle závislé na sociálních dávkách. Dalším důvodem jsou turecké školy pro děti, placené tureckou ambasádou. Podobná situace bude po jedné generaci u syrské menšiny, již je pouhý 1 milion a jejíž vzdělání je nedostatečné. Imigrující syřští inženýři a lékaři jsou iluzí. Dodáváme - pokud milému čtenáři situace připomíná německou menšinu v ČSR v letech 1937, 1938 a turecký prezident vedoucího státníka mateřské země, jež ji podporovala, nejedná se o podobnost čistě náhodnou.

Nyní něco o Maročanech. Pod názvem Marokánci se osvědčili jako vojáci francouzské armády v 1. i 2. světové válce a Evropa jim vděčí za svobodu. Jsou to rození bojovníci a iniciačním obřadem pro chlapce, vstupující mezi muže, je boj. Znášobeně to platí o Berberech, kočovnicích pouště. Když měli hlad, napadli oázy a zemědělcům vzali potraviny. V jedné z nejtolerantnějších evropských zemí, v Holandsku, je z marockých imigrantů 50% Berberů. Platí pro ně odvěký zákon bojovníka - jít a vzít si. Evropské právo je však jednoznačné. Ve vězení jsou pak mladí Berberi vystaveni ideologickému

školení spoluvězňů islamistů a vycházejí jako motivovaní bojovníci.

Teď se dostáváme k inscenaci **Reduty Jíst duše**. Jde o virtuózně režijně zvládnutou jevištní úpravu filmu Wernera Fassbindera z roku 1974. Šedesátiletá uklízečka, vdova Emmi Kurowska, pozná o třicet let mladšího Maročana, gasterbeitera Aliho, a vezmou se. Pro okolí je však jejich manželství svou neobvyklostí neúnosné. Potud anotače představení. Bylo zajímavé, co zaznělo na tiskové konferenci. Inscenátory nezajímá islám a jeho předpisy ani etnické rozdíly. Jde o odsouzení a ironizování předsudků. Inscenace je určena ženám nad 50 let jako recept k zopakování mládí s příslušníky jiných etnik. V situaci kdy se přes 70% populace ČR bojí uprchlíků může působit tato výzva humorně, až naivně. Jedná se však o hrubé podcenění odlišnosti kultur. Jako příklad zazněla na tiskové konferenci úloha „animátorů“, čti prostitutů, v turistických střediscích Blízkého Východu, s nimiž si starší evropské turistky opakují mládí. Inscenátoři taktně pominuli okolnost - „animátoři“ byli jednou z příčin radikalizace militantních složek islámské společnosti a následovaly útoky. Pláže egyptských letovisek pak zely prázdnotou a dodnes se nevzpamatovaly. Nezbývá než Redutě přát klid, který u nás dosud vládne, navíc vezmeme li v úvahu aféru s pozvánkou, aby si lidé přišli do divadla Reduta udělat selfie s obscénní sochou Bafometa - jednou z podob Ďábla. Léčit tímto způsobem naši společnost z předsudků je dvojsečné. Co je pro inscenátory, příslušníky evropské kultury, jinnakost vyvolávající předsudky, jež nutno potírat a ironizovat, je v jiném kulturním okruhu hřích. Džihád je boj proti hřichu. V rámci vzývaného multikulturalismu, k němuž se řadí i tato inscenace, je nutno počítat s odlišným světem etnik příštích do Evropy. /V-zh/

Po roce 1989 se filmoví diváci setkávali s novým výkladem historie a dozvídali se neuvěřitelné věci. Vymenujeme několik cenami ověřených filmů. Válečné drama Tmavomodrý svět Jana Svěráka z r. 2001 vysvětlovalo motivaci hrdinů, letců prchajících na západ, důstojnickou ctí. Divák nikde neviděl vlastenecký étos, který byl hlavní hnací silou, proč za extrémních okolností opouštěli vlast, hnili v maďarských věznicích a utkali z nich, s nasazením života překračovali hranice protektorátu do Polska a na Slovensko. Ve srovnání s Tmavomodrým světem je film Nebeští jezdci z r. 1968 mnohem autentičtější.

Ještě neuvěřitelnější věci se divák dozvěděl ve filmu Lidice Petra Nikolaeva z r. 2011. Vysoký důstojník německé policie, který se podílel na vyhlazení Lidic, řekne hrdinovi filmu, čerstvě propuštěnému kriminálnímu vězni, že schvaluje atentát na R. Heydricha. Řidič auta, v němž se plynoují lidické děti, přeruší jízdu a vrhne. První případ patří do říše pohádek a „přecitlivělost“ příslušníků SS rovněž. Jestliže by tomu tak bylo, pak by koncentrační tábory byly zavaleny jejich zvrátky a nemohly by jako továrny na smrt fungovat. Za pozornost stojí tendenční zlidšťování katů, kteří mají na svědomí 350 tisíc občanů ČSR a 6 milionů Židů.

Podobné provenience je film Masaryk Julia Ševčíka z roku 2016. Z ministra zahraničí ČSR Jana Masaryka, syna zakladatele státu Tomáše Garrigua Masaryka je narkoman, kokainista a sexuální atlet. Jeho snaha zachránit ČSR, znemožňovaná velmocenskými usmiřovači Hitlera směřujícími k Mnichovské dohodě, je navíc komplikována až sabotována prezidentem Edvardem Benešem, který nechce válčit. Nebudeme se na tomto místě pouštět do nekonečného příběhu, zda jsme se měli bránit nebo ne. Je pozoruhodné, že se na obraně ČSR shodují dnešní vykladači historie, v čele s Jiřím Gru-

šou, s Klementem Gottwaldem, který na rozdíl od současných vykladačů u toho byl. Opačný názor kvalifikovaných vojenských odborníků počítá v případě obrany republiky s definitivním řešením České otázky likvidací národa a dává za pravdu E. Benešovi. Motivací současných vykladačů jsou však Benešovy dekrety a jakýkoliv argument proti Benešovi je dobrý. K tomu slouží i film Masaryk. Z ministra zahraničí je psychotik, narkoman a suicid a z Beneše intrikánský padouch. Skutečnost byla jiná. Masaryk bral maximálně valium na uklidnění. Jako kokainista by nemohl zastávat funkci ambasadora a ministra zahraničí a sloužil státu až do své tragické smrti. Beneš po Mnichovu odléta se slovy: „Mám svůj plán“. V zahraničí převede ČSR, která jako protektorát III. Říše a zázemí nacistického Německa vyrábí o překot pro III. Říši, na stranu vítězů, a obnovuje stát v původních hranicích. Pozdější vývoj byl opět dílem velmocí, stejně jako Mnichov. Dnešní kritici Beneše by měli jeho působení srovnat s vývojem Československa po roce 1989. Jako stát vydrželo Československo pouhé 2 roky. Bylo rozděleno z vůle domácích politiků, kteří se stejně jako velmocí předávající Mnichovskou dohodu nezeptali představitelů ČSR, nezeptali svých voličů – občanů - zda v plebiscitu s rozdělením Československa souhlasí. Pak následovala Česká cesta privatizace. Zlikvidovala průmyslovou velmoc v srdci Evropy – nejprůmyslovější část bývalého Rakouska-Uherska, kterou český kapitál budoval od 19. století. Dnes je ve státě českého kapitálu 17 %, což je srovnatelné s africkými zeměmi.

Smutné je, na výše uvedené filmy chodí školy a na jejich základě je vykládána naše minulost. Před rokem 1989 se užíval termín – falšování minulosti. Dnes se tato činnost označuje eufemismem – umělecká licence.

/V-zh/

KULTURNÍ KALEIDOSKOP

(Dokončení ze str. 13)

ským zábohem roku 1939, následující nacistickou okupací roku 1941, jí uvolněný antisemitismus, a opět situaci Polska jako sovětského satelitu po osvobození roku 1944. Jde o polské dějiny pro našeho diváka naprosto nepřehledné. Složky protinacistického odboje zahrnovaly škálu od nacionalistické pravice, liberální pravice až po radikální levice a bojovaly nejen proti nacistům, ale i mezi sebou. Lublinský výbor - levicová vláda dosazená Sovětským svazem roku 1944, považoval za nepřátele nejen krajně pravicové skupiny, ale i Zemskou armádu, od čehož se odvíjel i osud autorových rodičů. Hra, umocněná režii Břetislava Rychlíka, je bezesporu až ořesně působivá. Je otázka co řekne mládeži od 15 let, jíž je určena, i když se jí dostane úvodního slova. Měla by být určena studentům polonistiky a to ještě jako součást semináře o současné reflexi dějin v Polsku. Pro srovnání - film Katyń Andrzeje Wajdy z roku 2007, uváděný ČT, nebyl pro diváka neznalého detailů z polských dějin 2. světové války příliš srozumitelný. Nejvíce

zaujal ořesnou řezničinou masové popravy polských důstojníků v sovětském zajetí. Jedním z nich byl režisérův otec.

Hudební fakulta JAMU uvede (30. V.) v Divadle na Orlí Moravskou filharmonii Olomouc s Mozartovou předehrou k opeře Don Giovanni, Mozartovou Symfonií č. 40 G mol a Prokofjevovou Symfonií D dur, Klasicou. Prokofjev ji skládal roku 1917 na chatě, kde neměl klavír. Napsal malou symfonii, dle jeho slov „jak by ji napsal Haydn, kdyby se dožil dnešních dnů“.

Filharmonie Brno představí (23. V.) v Besedním domě v cyklu Spoluk přátel hudby dva věhlasné kvartetní soubory, Pražáckovo kvarteto a Graffovo kvarteto. Zazní Beethovenův Smyčcový kvartet F dur a Mendelssohnův Smyčcový oktět. Felix Mendelssohn Bartholdy se narodil do židovské bankéřské rodiny s velkou kulturní tradicí. Jeho dědem byl slavný židovský filosof Moses Mendelssohn. Skladatel jako zázračné dítě začal komponovat ve 12 letech a v 16 letech složil Smyčcový oktět. /vp-zh/

Marie Terezie – 300

Narodila se 13. května 1717 ve Vídni.

Rodiče: Karel VI. Habsburský – císař římský, Elizabeta Christina, dcera vévody brunšvického. Vychovávána pro převzetí vlády v monarchii. V únoru 1736 svatba s Františkem Štěpánem Lotrinským. Postupně korunována na arcivévodkyni rakouskou, uherskou královnu a v květnu 1743 královnu českou. Byla jedinou vládnoucí panovnicí na českém trůně. V roce 1745 se František Štěpán stal císařem římským a Marie Terezie titul císařovny, který mnoho neužívala. Prusko, Bavorsko a Francie neuznávaly legitimitu její vlády a vedly s Rakouskem války, se střídavými úspěchy. Bolestná byla trvalá ztráta Slezska. Do našich dějin se Marie Terezie zapsala reformami – státní podpora výroby v manufakturách, povinná školní docházka pro děti od 6 do 12 let, aby se naučily číst, psát, počítat, sjednocení měr a vah, sčítání lidu – v Čechách žily 3 miliony obyvatel, zrušení útrpného práva a sjednocení trestního práva, generální pardon pro účastníky povstání sedláků u Chlumce nad Cidlinou a robotní patent, sčítání půdy tzv. tereziánským katastrem, první papírové peníze; zavedení úřadů tzv. krajských hejtmanů převedlo správu krajů do rukou Marie Terezie. Reformy znamenaly upevnění moci monarchie a měly dlouhodobý charakter a s obměnami vzhledem ke změnám situací platí dodnes.

Zvláštní kapitolou je její osobní život. Postupně přivedla na svět 16 dětí. 5 dcer však zemřelo v nedospělém věku. Mezi 5 dcerami je neznámější Marie Antonie, která se v 15 letech pod jménem Marie Antoinetta stala manželkou francouzského krále Ludvíka XVI. V roce 1793 skončil její život na popravišti, ale to již Marie Terezie nežila. Ze synů vstoupili do dějin Josef a Leopold. Oba Marie vychovávala k převzetí vlády v monarchii. Josef se dokonce stal spoluvládcem Marie Terezie a v letech 1780-1790 vládcem v monarchii jako Josef II. Pokračoval v reformách: 1781 zrušil nevolnictví v Čechách, 1785 v Uhrách, všechny kláštery, které nesloužili vyučování nebo péči o nemocné. A druhým je Leopold, který převzal vládu v monarchii jako Leopold II. v letech 1790-1792. S Marií Luisou Bourbonskou měl 16 dětí, z toho 12 synů.

Marie Terezie hovořila latinsky, německy, italsky, francouzsky, španělsky. Ráda tancovala, zpívala, pořádala plesy a zábavy, na nichž dokázala tančit 20 hodin bez přestávky. Vášni se jí stalo jídlo – oběd trval minimálně hodinu v několika chodech a končil popíjením černé kávy a čokolády v tekutém stavu. Marné byly výzvy osobního lékaře, aby se v jídle uskrovnila. Na sklonku života ztloustla tak, že ji služebnictvo muselo dopravovat z patra do patra na pohovce pomocí kladkostroje. 8. listopadu 1780 se zúčastnila lovu, nastydla a dostala zápal plic. Zemřela 29. listopadu 1780.

Už jsou vedeny úvahy, zda 300. výročí jejího narození proběhne v podobné euforii jako loňské 700. výročí narození Karla IV. Prý uvidíme!

Karel Janiš

Naši květnoví jubilanti

1. 5. Zdenka ŠUSTÁLOVÁ, 83 let, Dušan BRODECKÝ, 64 let, oba ZO 2101, Alena WIMMEROVÁ, 81 let, LKŽ, Květoslava VOTAVOVÁ, 73 let, ZO 1505;
3. 5. Věra KRHŮTOVÁ, 81 let, ZO 0309;
4. 5. Zdeněk SKOUMAL, 60 let, ZO 1505;
5. 5. Eva ROSICKÁ, 82 let, ZO 2101, Jana HARTHOVÁ, 78 let, MO 1101;
6. 5. Anna HŮLKOVÁ, 86 let, LKŽ;
8. 5. Božena BODLÁKOVÁ, 88 let, ZO 0309, Marie MATOUŠKOVÁ, 87 let, LKŽ;
9. 5. Petr ŘEZÁČ, 63 let, MO 2901, Jaroslav KORPAS, 56 let, ZO 0600;
10. 5. Jana HOŠKOVÁ, 53 let, ZO 0502;
11. 5. Květoslava MACHOVÁ, 92 let, ZO 0600, Rostislav VIKTORIN, 88 let, ZO 2101;
12. 5. Zdenka KYJOVSKÁ, 85 let, MO 1600, Hana NÝČOVÁ, 63 let, ZO 0505, Jan KORBEL, 65 let, ZO 3002, Jiří BERAN, 64 let, MO 1101;
13. 5. Danuše LUKOVÁ, 78 let, ZO 0305, Jana KAPLOVÁ, 74 let, MO 2901;
16. 5. Milada ŠOUKALOVÁ, 82 let, ZO 2711, Jana ŽÁKOVÁ, 74 let, ZO 0505, Ing. Miloš CULEK, 72 let, ZO 2101;
17. 5. Jaroslava BLAHÁKOVÁ, 91 let, MO 2901, Božena STAŇOVÁ, 79 let, LKŽ;
18. 5. JUDr. Jiří KRÁLÍK, 65 let, ZO 3013;
19. 5. Marie ONDRÁČKOVÁ, 85 let, ZO 0305, Alois ZLATNÍČEK, 82 let, ZO 1505;
20. 5. Dana PINKASOVÁ, 87 let, ZO 2703, Josef KUNCE, 78 let, ZO 0309;
21. 5. Květoslava KOUDELKOVÁ, 96 let, ZO 0305, Marie KLESKEŇOVÁ, 67 let, ZO 2710;
22. 5. Josefa BUDŇÁKOVÁ, 89 let, ZO 2710, Jiřina SVÁROVSKÁ, 78 let, MO 2901;
24. 5. Ing. Helena FINSTRLOVÁ, 65 let, ZO 0305;
27. 5. Marie KOPEČKOVÁ, 85 let, ZO 0505;
28. 5. Marie OBROVSKÁ, 85 let, ZO 0505, Marie CIHLÁŘOVÁ, 87 let, LKŽ;
30. 5. doc. JUDr. Jaromír ČAPEK, 85 let, ZO 2701, Jiří KONEČNÝ, 62 let, ZO 2703.

Všem jubilantům děkujeme za práci pro stranu a sociálně spravedlivou společnost a do dalších let přejeme pevné zdraví, pohodu a optimismus.

ZO (MO) KSČM, LKŽ Dobromysl a redakce ECHO. did

Kulatiny brněnské básnířky MARIE VESELÉ

Autorským čtením své tvorby v brněnské kavárně Academia na náměstí Svobody oslavila své kulatiny básnířka a zástupkyně Výboru národní kultury Marie Veselá.

Její jarní autorské čtení s houslovým doprovodem byl výběr z dosud vydaných dvou sbírek poezie a veršů s názvem Dvě řeky. Autorka chystá k vydání v nakladatelství Kmen svoji třetí sbírku - Třetí řeka. Zájemcům dala nahlédnout do jejího obsahu přednesem krátkých básní i poezie. Autorské čtení se týkalo např. vzpomínek na autorčino mládí a vytváření herbáře bylin z porostů na břehu řeky Jihlavy. Tato próza proto nese názvy Hořec, Divizna, Kopretina, Dobromysl, Žebříček atd.

Své Moravské poema zasvětila M. Veselá tvorbě nejen brněnského hudebního velikána Leoše Janáčka a jeho slovanským motivům. Tvrdí, že hudba je krásnější sestra poezie. V jubilejním autorském čtení dala nahlédnout i do obsahově vážných veršů poutajících se k osudu nacisty umučené dívky Marušky Kudeřkové či k osudu japonského města Hirošimy. Představila i čtvrt století starou vzpomínku Na židovském hřbitově nebo báseň 21. století - Bezdomovci.

Text a foto Václav Žalud

ŠLI PŘED NÁMI

Gustav Riedel – 105. výr. narození

Narodil se 17. května 1912 v rodině velkostatkáře v Borotíně na Boskovicku. Měl silné sociální citění a hluboký smysl pro sociální spravedlnost, se způsobem života a s názory bohatých nesouhlasil a z rodiny odešel.

Od roku 1929 působil v Levé frontě a od roku 1933 byl členem KSČ. Jako člen ilegálního vedení KSČ v Brně byl zatčen a vězněn v několika koncentracích. Po návratu do vlasti byl vedoucím kulturně propagačního oddělení KV KSČ v Brně, později vedl oblastní školu KSČ a byl členem předsednictva KV KSČ v Brně. Až do odchodu ze světa byl vedoucím katedry dialektického a historického materialismu na filozofické fakultě v Brně. Jeho přednášky vycházely z hlubokých znalostí marxismu, vyznačovaly se přehledností, jasností a schopností vyjadřovat

myšlenky přesně a jasně. Jako student filozofické fakulty jsem je sledoval a složil náročnou zkoušku. V letech 1950-1952 byl též děkanem filozofické fakulty.

Vědecké dílo Gustava Riedela se zabývalo kategorií výrobních sil, přispěl k rozvoji marxismu rozbořením problémů základny a nadstavby, koncepcí buržoazní demokracie, pojmu inteligence. Spisem Ludvík Feuerbach a mladý Marx, který vyšel posmrtně v roce 1962, přispěl k poznání vztahů obou osobností. Rozebral první články a stati Karla Marxe a Bedřicha Engelse a Ludvíka Feuerbacha a přispěl k hlubšímu pochopení vzniku a vývoje marxistické filozofie. Je velká škoda, že 27. července 1960 život Gustava Riedela nešťastnou náhodou skončil.

Setkal jsem se s ním při přijímacím pohovoru k přijetí ke studiu na filozofické fakultě v červnu 1950, na jeho přednáškách a při obhajobě mé závěrečné diplomní práce. Žije trvale ve vzpomínkách a při četbě jeho článků a statí. kj

V naší paměti žijí od května 2007

Soudruzi MUDr. Petr Nevyjel, osobní lékař našich dělnických prezidentů; Vladimír Kadlec, člen KVŽS a jeden z pořadatelů celoměstských akcí MěV KSČM, předseda ZO KSČM v Brně-Židenicích; Ing. Zdeněk Kopřiva, bývalý pracovník MěV a KV KSČ, dlouholetý člen a funkcionář strany; Vladimír Lahoda ze ZO KSČM 2202, který na členských schůzích hovořil o svých životních zkušenostech a jako hudebník s dvěma dalšími kamarády chodil popřát radostné svátky a mnoho zdraví v dalším roce, při hudbě jsme si zazpívali. Všichni žijí v našich vzpomínkách.

Karel Janiš

Odešel na vždy...

V sobotu 22. dubna ve věku 92 let nás navždy opustil profesor MUDr. Jaromír VAŠKŮ, DrSc.

V jeho osobě naše společnost i strana ztrácí významného lékaře, vědce i pedagoga světového formátu a přesvědčeného komunistu a levicového politika. Až do vysokého věku se věnoval lékařské vědě i stranické práci. Poslední rozloučení se uskutečnilo v krematoriu brněnského ústředního hřbitova dne 27. dubna. Jeho místo zůstane už navždy nezaplněné.

Čest jeho památce!

did

Poznámka redakce - k odkazu prof. Jaromíra Vašků se vrátíme v červnovém čísle Echa rozsáhlým nekrologem Karla Janíše.